

Ὁ Σίκονοδραφικένος ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τό ὄπλο
τοῦ Τρόμου

ΔΥΟ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΣΕΛΙΔΕΣ 52 ΕΙΚΟΝΕΣ 90

Οἱ 13...
Νηποθυμίες

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ

Ἰδιωτικός Νέτεκτιβ

ΤΟ ΟΠΛΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΑΠΕΙΛΕΙ ΤΗ ΓΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ. ΚΑΠΟΥ ΣΤΙΣ ΑΠΕΡΑΝΤΕΣ ΕΚΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΟΤΙΑΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΜΙΑ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΠΟ ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΜΕ ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΕΝΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΕΙ ΑΠΟ ΚΑΠΟΥΝ ΑΛΛΟ ΠΛΑΝΗΤΗ, ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΓΗΣ! ΕΥΤΥΧΩΣ Ο ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ Ο ΣΑΚΟΥΣΤΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΓΡΥΠΝΕΙ.....

Ο ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ ΣΚΙΖΕΙ ΤΟΝ ΑΕΡΑ ΕΠΙΤΡΕΦΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ, ΟΠΟΥ ΜΕΝΑ ΜΙΧΑΛΗΜΑ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ ΠΑΙΡΝΕΙ ΠΑΡΟΡΘΕΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

ΕΛΟ ΜΥΣ ΥΠΗΡ!
ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ! ΝΕΡΟΣ
ΣΚΟΠΙΣΤΗΣ ΑΠΕΙΛΕΙ ΤΗ
ΓΗ ΣΤΗ ΝΟΤΙΑ
ΑΜΕΡΙΚΗ.....

ΞΑΦΝΙΚΑ Ο ΔΡ. ΚΙΝΑΒΑ ΤΡΑΒΑΕΙ ΕΝΑ ΠΛΑΣΕΝΟ ΠΙΣΤΟΛΙ ΚΑΙ ΠΥΡΟΒΟΛΕΙ!

ΔΙΑΒΟΛΕ!

ΑΧ!

ΟΙ ΣΥΜΜΟΡΦΙΤΕΣ ΠΑΓΩΝΟΥΝ ΚΙ ΕΠΙΕΙΤΑ ΞΕΚΟ- ΠΙΖΟΝΤΑΙ ΣΕ ΜΙΚΡΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ!

ΤΙ ΔΙΑΒΟΛΙΚΗ ΜΑΓΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ!

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΤΟΥ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΜΗΔΕΝΟΣ

ΕΨΕ ΕΝΑ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΡΓΟΔΕΤΑΙΟ ΜΕΤΑ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΚΑΙ ΑΡΚΕΤΑ ΑΕΡΟ- ΠΛΑΝΑ. ΜΟΥ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΟΜΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ, ΑΠΟΦΑΣΙΣ- ΜΕΝΟΙ, ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΑΝ ΚΑΙ ΕΓΩ ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΤΕΘΟΥΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ!

ΣΕ ΛΙΓΟ ΘΑ ΦΤΑΣΟΥΝ ΤΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΗ ΜΟΥ ΦΟΡΤΙΜΕΝΑ ΜΕ ΟΠΛΑ ΤΟΥ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΜΗ- ΔΕΝΟΣ! ΘΑ ΠΑΡΗΛΑΒΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ ΣΟΥ ΚΑΙ ΘΑ ΞΕΚΙΝΗΣΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕ- ΡΙΚΗ!

ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ ΠΟΣΟ ΜΕΓΑΛΟΣ ΘΑ ΞΕ- ΕΙΝΑΙ Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΕΛΤΕΚΡΕΜΟ? ΚΙΝΗΣΟ ΑΜΕ- ΣΩΣ!

ΚΑΙ Ο ΕΛΛΗΝΑΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΠΟΓΕΙΡ-
ΝΕΤΑΙ ΣΑΝ ΒΟΛΙΔΑ!

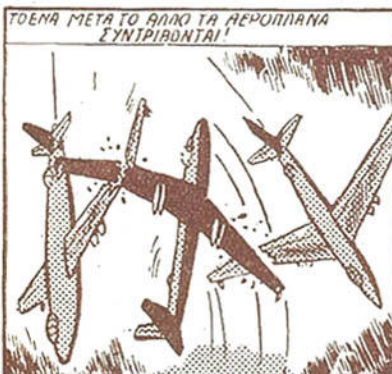

ΠΑ ΝΑ ΤΑΞΙΔΕΥΗ ΠΙΟ ΓΟΡΓΑ ΑΝΕΒΑΙΝΕΙ ΣΤΙΣ
ΕΛΑΝΣ ΣΤΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑΣ ΤΗΣ ΓΗΣ!

ΤΕΛΟΣ

Ο Κοντοστούπης

Λιπεθυμία Πρώτη!

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στην Νέα Υόρκη, στο έξηκοστό πάτωμα ενός ουρανοξύστη. Μέσα σ' ένα μεγάλο γραφείο, είναι καθισμένοι δυο άνθρωποι. Στην πόρτα, που τὸ ἐπάνω-μέρος της εἶναι ἀπὸ θαμπὸ τζάμι, εἶναι γραμμένες με μεγάλα κόκκινα γράμματα οἱ λέξεις:

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ
Ἰδιωτικὸς Ντέτεκτιβ
 «Ἔρπα μέσα χωρίς φόβο
 καὶ χωρίς πάθος!»

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀνθρώπους εἶναι μικρὸς ἄνθρωπος, σχεδὸν νάνος. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του εἶ-

ναι κωμικά. Ἡ μύτη του μεγάλη, μελιτζανιά καὶ ἄσπεια. Στὰ χεῖλη του εἶναι ἀδιάκοπα ἀποτυπωμένο ἓνα χαζὸ χαμόγελο.

Εἶναι ὁ... φοβερός Κοντοστούπης, ὁ ξακουστός Ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ, ὁ τρόμος τοῦ ὑποκόσμου τῆς Νέας Υόρκης! (*)

Ὁ ἄλλος εἶναι ἓνα σωστὸ βουνὸ ἀπὸ σάρκες, λίπη καὶ

(*) Ὁ Κοντοστούπης εἶναι γνωστός καὶ ἀγαπητὸς στοὺς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ «Ὁ Ὑπεράνθρωπος». Εἶναι ὁ κωμικὸς βοηθὸς τῶν Ὑπεράνθρωπων καὶ τοῦ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο. Μολοντὶ τρέμει στὸν παραμικρὸ κίνδυνον δὲν παύει νὰ καυχίεται γιὰ ἀνύπαρκτα κατορθώματα.

κόκκαλα. 'Η κοιλιά του θυμίζει θαρέλι του κρασιού και κάτω από τὸ σαγόνι του διπλώνονται και ξεδιπλώνονται... τέσσερις σειρές από ροδαλά προγούλια.

Τὸ πρόσωπό του εἶναι ὁλοστρόγγυλο σὰν πανσέληνος. 'Η μύτη του εἶναι τόσο μικρή ὥστε φαίνεται σὰν μιὰ μικρή...κρεατοελιά ανάμεσα στὰ φουσκωτά μάγουλά του. Τὰ ματάκια του δὲν διακρίνονται σχεδόν, χαμένα μέσα στὸ λῖπος!

Εἶναι ὁ Μπουλουῦκος, ὁ ὁληθὸς τοῦ Κοντοστούπη, ὁ... ἄνθρωπος — βολίδα! 'Η γρηγοράδα του εἶναι καταπληκτική! Τοῦ κάνεις μιὰ ἐρώτησι στὶς δέκα τὸ πρωὶ καὶ παίρνεις τὴν ἀπάντησι τό... ἀπόγεμα! Τοῦ δίνεις μιὰ... καρπαζιά τὸ μεσημέρι, ἀντιλαμβάνεται ὅτι τὸν χτύπησες τό... ἀπόγεμα καὶ ἀρχίζει νὰ θυμῶνῃ τό... θράδου!

Ὅταν ὁ Μπουλουῦκος ἀποφασίζει νὰ τραβήξῃ πιστόλι, ὁ ἀντίπαλός του ἔχει ὅλο τὸν καιρὸ νὰ καθάρισῃ τὸ πιστόλι του μὲ προσοχή, νὰ τὸ γεμίσι, νὰ σημάδεψῃ καὶ νὰ πυροβολήσῃ, πρὶν ὁ Μπουλουῦκος θγάλλῃ ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ δικό του!

Ὁ Μπουλουῦκος τρελλαίνεται γιὰ τὴ δράσι! Γιὰ τὴ δράσι ἰδιαίτερα τῶν... σαγονιδῶν του! Τρώει ὅσο δέκα ἄνθρωποι μαζί καὶ πίνει ὅσο δεκαπέντε!

Ὁ Μπουλουῦκος αὐτὴ τὴ στιγμή εἶναι ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, καὶ κάνει αὐ-

τὸ ποὺ συνηθίζει νὰ κάνῃ εἰκο τρεῖς ὥρες τὸ εἰκοσιτετράωρο: κοιμάται... 'Απὸ τὸ στόμα του θγαίνει ἕνας ἤχος ποὺ θυμίζει κάρρο ποὺ κυλάει πάνω σὲ δρόμο γεμάτο λακοῦβες!

Ὁ Κοντοστούπης εἶναι καθισμένος πίσω ἀπὸ ἕνα τεράστιο τραπέζι. Μπροστά του, πάνω στὸ τραπέζι, εἶναι τοποθετημένα δυὸ πιστόλια.

Ὁ νάνος τὰ κυττάζει μὲ κάποιο φόβο, ἐνῶ μουρμουρίζει:

— Εἶναι ὁ ἄσος τῶν ντέτεκτιβ! Δὲ φοβᾶμαι κανένα πάνω στὴ γῆ! Ὁ ὑπόκοσμος τῆς Νέας Ὠρκῆς τρέμει στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός μου! Τρέπει γιὰτί ὅταν πιάνω πιστόλι... γίνονται συμφορές!

'Απλώνει διστακτικὰ τὸ χέρι του καὶ πιάνει τὸ ἕνα πιστόλι. Τὰ δάχτυλά του ὅμως τρέμουν τόσο πολὺ ὥστε τὸ πιστόλι ξεφεύγει ἀπὸ τὰ δάχτυλά του, πέφτει χάμω μὲ θρόντο καὶ κυλάει ὡς τὰ πόδια τοῦ Μπουλουῦκου.

Τὸ θουνὸ ἀπὸ σάρκες καὶ λίπη ἀνασκαλεύει ἐλαφρὰ καὶ τὰ μικροσκοπικὰ μάτια του ἀνοίγουν.

— Μπουλουῦκο!, διατάζει ὁ Κοντοστούπης μὲ ὕφος μεγάλου ντέτεκτιβ. Δόσε μου τὸ πιστόλι!

Τὰ μάτια τοῦ Μπουλουῦκου ξανακλείνουν. Ὁ Κοντοστούπης συνεχίζει τὴν κούβεντα του μὲ τὸν ἑαυτοῦ του:

— Εἶμαι ὁ ἄσος τῶν ντέτεκτιβ! 'Η ἀλήθεια, θέβαια, εἶναι ὅτι, ἀπὸ τὸν καιρὸ πρὶν

άνοιξα αυτό το γραφείο, κα-
νένας πελάτης δέν πάτησε ά-
κόμα έδω μέσα! Αυτό δέν έ-
χει σημασία όμως! Θά... "Α-
γιοι Πάντες! Μέν σκοτώνουν!

"Ένα όγκώδες χέρι κρατών
τας ένα πιστόλι κάνει την έμ-
φάνισί του μπροστά του. Κα-
τάχλωμος και τρέμοντας ό-
λόκληρος, ό Κοντοστούπης
σηκώνει ψηλά τά χέρια του,
τραυλίζοντας:

— Μή... μην πυροβολήσης!
Πα... παραδίδομαι! Μή...

Και τότε καταλαβαίνει τη
γκάφα του. Είναι ό Μπουλου-
κος, πού σήκωσε άπό χάμω
τό πιστόλι, ύπακούοντας στη
διαταγή του!

"Ο νάνος κατεβάζει τά χέ-
ρια του, μέ τά μάτια γεμάτα
θαυμασμό.

— Μπράβο, Μπουλουκό!,
λέει. Τι γρηγοράδα είναι αύ-
τή; "Εγινες σωστός... άνθρω-
πος — βολίδα! Δέν περίμενα
νά μου δώσης τό πιστόλι πριν
άπό μιά ώρα!

"Ο Μπουλουκος, αφήνοντας
ένα σιγανό γέλιό πού θυμίζει
χαλασμένο ραδιόφωνο, άκου-
μπάει τό πιστόλι στο τραπέ-
ζι και γυρίζει πίσω στη θέση
του. "Η πολυθρόνα του τρίζει
και βογγάει μέ άπόγνωση κά-
τω άπό τό βάρος του.

Πριν όμως κλείση πάλι τά
μάτια του και ξανακοιμηθή,
ή πόρτα του γραφείου άνοί-
γει κι' ένας άνθρωπος μπαί-
νει μέσα.

"Ο νεοφερμένος είναι ένας
μεσοκόπος άντρας μέ μαύρα
στρωτά μαλλιά και μαύρα
φλογερά μάτια. Φορεί ένα κα-

λοσιδερωμένο γκριζο κοστού-
μι και γαλάζιο πουκάμισο.

Προχωρεί μέ ζωωμένα
φρύδια πρός τόν Κοντοστού-
πη και κάθεται σέ μιά καρέ-
κλα άπέναντί του.

— "Εσύ είσαι ό ιδιωτικός
ντέτεκτιβ Κοντοστούπης; ρω-
τάει μέ τραχειά φωνή.

"Ο νάνος δέν μπορεί νά
πιστέψη στά μάτια του. "Ε-
νας πελάτης! Μπήκε στο γρα-
φείο του ένας πελάτης!

Φούσκώνει τό στήθος του,
παίρνει τό πιό άγριο ύψος
του κόσμου και λέει:

— Ναι! "Εγώ είμαι ό τρο-
μερός Κοντοστούπης, ό φό-
θος και ό τρέμος του ύποκό-
σμου, ό ξακουστός διώκτης
του "Εγκλήματος, ό...

— Φτάνει!, φωνάζει ό νεο-
φερμένος. "Εχεις άκούσει πο-
τέ για τόν άρχιγκάγκστερ
Τζιμ Φονιά;

"Ο Κοντοστούπης ζωώνει
τά φρύδια του και άπαντάει
περιφρονητικά:

— Τόν Τζιμ Φονιά; "Αχά!
"Οχι μόνο έχω άκούσει γι'
αυτόν, αλλά και έχω συναν-
τηθή μαζί του άρκετές φο-
ρές! Του έχω δώσει μερικά
μαθήματα καλής συμπεριφο-
ράς και τόν πιάνει ή καρδιά
του κάθε φορά πού άκούει τ'
όνομά μου!

— "Αλήθεια; κάνει ό έπισκέ-
πτης κυττάζοντας διαπερα-
στικά τό νάνο.

— Και βέβαια!, δηλώνει ό
Κοντοστούπης. Την πρώτη φο-
ρά πού συναντηθήκαμε, θέλη-
σε νά τραβήξη πιστόλι! Τρα-
βάω όμως έγώ πρώτος τό δι-

κό μου καί... μπάμ! τοῦ σθή-
νω μὲ μιά σφαῖρα ἕνα τσιγά-
ρο ποὺ κρεμόταν στὰ χεῖλη
του! Τῇ δεύτερῃ φορὰ τὸν
ἀρπάζω, τοῦ κάνω μιά λαβὴ
ζίου - ζίτσου καὶ τὸν πετάω
εἰκοσι μέτρα μακριά! Τὴν
τρίτῃ φορὰ...

— Φτάνει!, φωνάζει ἄγρια
ὁ ξένος. Ξέρεις ποιὸς εἶμαι
ἐγώ; 'Ο... Τζιμ Φονιάς!

Ἡ καρδιά τοῦ Κοντοστού-
πη κάνεῖ δυὸ στριφογυριστὲς
τοῦμπερ μέσα στὸ στήθος του.
Τὸ πρόσωπό του γίνεται χλω-
μό σὰν νεκροῦ.

— Ἄγιοι Πάντες!, μουρ-

..Καὶ ὁ Κοντοστούπης βλέπει τὸν
οὐρανὸ μὲ τ' ἀστρά!...

μουρίζει. Βοηθήστε με στὴ
δύσκολη αὐτὴ στιγμή τῆς
σταδιοδρομίας μου!

— Εἶμαι ὁ Τζιμ Φονιάς, πα-
λιονάνο, συνεχίζει ὁ ἐπισκέ-
πτης, καὶ ἤρθα νὰ σοῦ κάνω
μιά προειδοποίησι! Θάρθῃ σὲ
λίγο ἕνας πατέρας γιὰ νὰ
σοῦ ἀναθέσῃ νὰ θῇς τὴ χα-
μένη κόρη του! Θὰ ἀρνηθῇς!
'Ακοῦς, ἐξάμβλωμα; Θ ἄ ἄ ρ
ν η θ ῆ ς! 'Αλλοιῶς, θὰ σὲ
γδάρω ζωντανὸ κι' ἐοένα κι'
ἐκεῖνη τῇ... φάλαινα ποὺ εἶναι
ξαπλωμένη στὴν πολυθρόνα!

Καὶ ὁ Τζιμ Φονιάς σηκώνε-
ται, πιάνει τὴ μύτη τοῦ Κον-
τοστούπη, τὴ στρίβει μὲ δύνα-
μι καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμά-
τιο, βροντῶντας πίσω του τὴν
πόρτα.

Ὁ νάνος ἀφήνει ἕνα ἀπελ-
πισμένο οὐρλιαχτὸ πόνου καὶ
λιποθυμᾷ!...

Λιποθυμία Δευτέρα!

ΝΟΙΓΕΙ τὰ μά-
τια του ἀργὰ καὶ ἀντικρῦζει
κάτι ὀγκῶδες σὰν κινούμενο
βουνό. Εἶναι ὁ Μπουλοῦκος,
σκυμμένος ἐπάνω του.

Τὰ μάγουλα καὶ τὰ προ-
γούλια τοῦ γίγαντα τρέμουν,
σημάδι πὼς ὁ Μπουλοῦκος ἔ-
χει ἀρχίσει νὰ θυμῶνῃ.

— Ἀρχηγέ, λέει στὸν Κον-
τοστούπη, μοῦ φαίνεται πὼς
ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μᾶς φοβέ-
ρισε! Νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ
τρέξω νὰ τὸν ἀρπάξω;

— Μὴ θιάζεσαι, Μπουλοῦ-
κο!, λέει ὁ Κοντοστούπης
σαρκαστικὰ τρίβοντας τὴ μύ-

τη του. Είναι ανάγκη νά τρέγης όλη την ώρα; Θά πάθουν τὰ πόδια σου!

Καί χτυπάει τή γροθιά του μ' όλη του τή δύναμη πάνω στο τραπέζι.

— Άχ!, φωνάζει. Μοϋ ξέφυγε ό παλιάνθρωπος! Τί νά σου κάνω πού λυπύθηκα τή... γυναίκα του καί δέν ήθελα νά τήν αφήσω χήρα! Άλλοιώς, θ' άρπαζα τὰ πιστόλια μου καί θά τοϋ γέμιζα τό κορμί... κουμπότρυπες!

Καί με μιά άποφασιστική κίνησι άρπάζει τὰ δυό πιστόλια από τό τραπέζι καί τραβάει τίς σκανδάλες!

Δυό... μικρά συντριβάνια νερό ξεπηδούν από τὰ στόμια τών πιστολιών καί καταβρέχουν τόν άπέναντι τοίχο!

Τὰ πιστόλια, πού χρησιμοποiei ό ιδιωτικός ντέτεκτιβ Κοντοστούπης, δέν είναι πραγματικά! Δέν περιέχουν σφαίρες! Είναι φτιαγμένα έτσι ώστε νά εξακοντίζουν... συντριβάνια νερό ένάντιον τών αντίπαλων του!

Καθώς ό Κοντοστούπης άκουμπάει πάλι τὰ πιστόλια του στο τραπέζι, ή πόρτα άνοίγει πάλι κι' ένας άναμολιασμένος γέρος μπαίνει μέσα με τό πρόσωπο συσπασμένο από τρόμο! Τό κοστούμι πού φορεί φαίνεται πανάκριβο καί στήν κοιλιά του κρέμονται χρυσές καδένες! Τὰ δάχτυλά του είναι σκεπασμένα από χρυσά δαχτυλίδια με πολύτιμα πετράδια!

— Ό ιδιωτικός ντέτεκτιβ Κοντοστούπης; φωνάζει. "Ε-

— Νά τόν πετάξω έξω, άρχηγέ; λέει ό Μπουλούκος.

χασα τήν κόρη μου! Τήν άπήγαγαν γκάγκστερς! Θά σου δώσω πέντε χιλιάδες δολάρια γιά νά τήν βρής!

Τὰ μάτια του Κοντοστούπης αλλοιθωρίζουν. Πέντε χιλιάδες δολάρια! Όλόκληρη περυσία! Θά γίνη πλούσιος καί θά...

Κι' ό Τζιμ ό Φονιάς; Δέν είπε ότι θά τόν γδάρη ζωντανό άν αναλάβη νά βρής τήν κόρη του ανθρώπου αυτού;

— Δίνω πέντε χιλιάδες δολάρια!, συνεχίζει με άπόγνωσι ό γέρος. Τήν κορούλα μου! Κύριε Κοντοστούπη!

Τρέξτε να την θρῆτε!

‘Ο νάνος κουνάει τὸ κεφάλι του χαζά.

— Δυσ... δυστυχῶς, δέν... μπορῶ νὰ ἀναλάβω τὴν ὑπόθεσι αὐτή!, ἀπαντάει.

— Μὰ γιατί; φωνάζει ὁ δυστύχησμένος πατέρας. Θὰ σοῦ δώσω ἀμέσως τώρα πέντε χιλιάδες δολλάρια!

— Νὰ μοῦ λείπουν!, λέει ὁ Κοντοστούπης. Δέχεσαι ἐσὺ νὰ σὲ γδάρουν ζωντανό γιὰ πέντε χιλιάδες δολλάρια;

— Μὰ ἡ κόρη μου... Σοῦ δίνω δέκα χιλιάδες δολλάρια!

— Οὔτε γιὰ ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια δὲ δέχομαι νὰ μέ γδάρουν ζωντανό!, δηλώνει ὁ νάνος. Καὶ τώρα ἀδειασέ μας τὴ γωνιά! Εἴμαστε πολὺ ἀπησχολημένοι!

— Μά... κάνει ὁ γέρος. Δὲν καταλαβαίνω! Γιατὶ νὰ σὲ γδάρουν ζωντανό;

‘Ο Κοντοστούπης γυρίζει στὸν ὀγκώδη βοηθό του.

— Μπουλοῦκο!, λέει ἄγρια. Πέταξε τὸν κύριο ἔξω! Μὲ ἐνοχλεῖ!

‘Ο γέρος γυρίζει, κυττάζει μὲ τρόπο τὸν τεράστιο Μπουλοῦκο καί... τὸ θάζει στὰ πόδια! Βγαίνει ἔξω, κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα.

‘Ο Κοντοστούπης μονολογεῖ:

— Ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τὸ θρῆς Τζιμ Φονιά! Μ’ ἔκανες νὰ χάσω δέκα χιλιάδες δολλάρια! Ἄν ὅμως συναντηθοῦμε πάλι καμμιά μέρα...

— Ἀρχηγέ!, λέει ὁ Μπουλοῦκος ἀπὸ τὴν πολυθρόνα

του. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶπες ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς σὲ ἐνοχλεῖ! Νὰ τρέξω νὰ τὸν πετάξω ἔξω;

— Πάλι τό... τρέξιμο ἀρχισες, Μπουλοῦκο; λέει σαρκαστικά ὁ νάνος. Ξάπλωσε καὶ λιγάκι! Δὲν ξέρεις ὅτι τὸ τρέξιμο ἀδυνατίζει;

— Δίκιο ἔχεις, ἀρχηγέ!, μουρμουρίζει ὁ γίγαντας.

Κλείνει τὰ μάτια του καὶ τὸ ροχαλητό του ἀντηχεῖ πάλι μέσα στὸ δωμάτιο σὰν κάρρο σὲ δρόμο γεμάτο λακοῦθες!

Περνοῦν μερικὰ λεπτά. Τὸ ροχαλητό τοῦ Μπουλοῦκου νανουρίζει τὸν Κοντοστούπη, ποὺ τὰ μάτια του ἀρχίζουν νὰ γλαρώνουν, ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίγει πάλι ὀρμητικά κι’ ἔνας ἄλλος γέρος μπαίνει μέσα.

Φαίνεται κι’ αὐτὸς πλούσιος σὰν τὸν πρῶτο καὶ τὸ πρόσωπό του ἐκφράζει τὸν ἴδιο τρόπο.

— Ἡ κόρη μου!, φωνάζει ὁ γέρος ἔξαλλα. Ἐχασα τὴν κόρη μου! Εἶμαι ὁ ἑκατομμυριούχος Τζῶν Γῶστον κι’ ἔχασα τὴν κόρη μου! Σοῦ δίνω πέντε χιλιάδες δολλάρια ἂν τὴν θρῆς!

«Τὶ κακὸ εἶναι αὐτό; σκέπτεται ὁ νάνος κυττάζοντας τὸν νεοφερμένο μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο. Ὅλοι ἔχασαν τὴν κόρη τους σήμερα; Πέντε χιλιάδες δολλάρια! Παναγίτσα μου! Καὶ εἶμαι ἐλεύθερος νὰ δράσω! Ὁ Τζιμ ὁ Φονιάς δὲ μοῦ εἶπε νὰ ἀρνηθῶ

νά αναλάβω και την δεύτερη αυτή υπόθεση...

— Δίνω πέντε χιλιάδες δολάρια!, ούρλιαζει πάλι ο Γζών Γωστον.

Τό ροχαλιτό του Μπουλούκου παύει ν' ακούγεται. 'Ο γίγαντας ανσφθώνεται, ενώ ή πολυθρόνα του τρίζει επικίνδυνα. Προχωρεί άργα προς τόν έπισκέπτη, άπλώνει τή χερούκλα του καί... τόν άρπάζει από τό γιατά!

— Είπες νά τόν πετάξω έξω, άρχηγέ, νομίζω; λέει άγρια.

— Μπουλουόκο!, ούρλιαζει ό Κοντοστούπης. "Αφησε τόν κύριο ήουχο πρίν σέ άρπάξω καί σέ πετάξω έσένα έξω! Βλάκα!

'Ο Μπουλουόκος, πού μέ τό νωθρό μυαλό του νομίζει ότι έχει άκόμα μπροστά του τόν προηγούμενο έπισκέπτη, παρτάει τόν Γωστον καί ξαναγυρίζει στήν πολυθρόνα του μουρμουρίζοντας γκρινιάρικα:

— Δέν καταλαβαίνω τίποτα! Μου λέει νά τόν πετάξω έξω κι' όταν πάω νά τόν πετάξω έξω, μου λέει πώς θά πετάξω έμένα έξω!

Καί... άρχίζει νά ροχαλί-ζη!

'Ο Γωστον διορθώνει τόν στραπατσarisμένο γιακά του καί λέει στόν Κοντοστούπη:

— "Ωστε δέχεστε νά βρήτη την κόρη μου, κύριε Κοντοστούπη;

'Ο νάνος παίρνει ύφος... έκατό ιδιωτικῶν ντέτεκτιβ.

— Δέχομαι!, λέει. Σέ είκο-

σι τέσσερις ώρες τό πολύ, ή κόρη σας θά βριόκεται στό σπίτι σας! "Όταν ό Κοντοστούπης δρᾶ, ό υπόκοσμος τρέμει!

Δάκρυα κυλούν από τά μάτια του γέρου. Μē δάχτυλα πού τρέμουν βγάξει τό πορτοφόλι του, τραβάει ένα χαρτο νόμισμα τῶν πεντακοσίων δολαρίων, τό άκουμπάει πάνω στό τραπέζι μπροστά στόν Κοντοστούπη καί φεύγει μουρμουρίζοντας:

— Είναι μιὰ προκαταβολή! Εύχαριστώ, κύριε Κοντοστούπη! Εύχαριστώ πολύ!

Τό βλέμμα του Κοντοστούπη χαμηλώνει στό χαρτονόμισμα πάνω στό τραπέζι. Πεντακόσια δολάρια! Τά μάτια του γουρλώνουν. 'Η μεγάλη γαμψη μύτη του ανεβοκατεβαίνει σπασμωδικά.

— Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει. "Ωχ, ή καρδούλα μου!

Καί... λιποθυμάει πάλι!

Λιποθυμία Τρίτη

MΙΑ ΩΡΑ άργότερα, ό Κοντοστούπης κι' ό Μπουλουόκος τρώνε καί πίνουν μέσα σ' ένα λαϊκό έστιατόριο γεμάτο κόσμο. 'Ο άγκώδης γίγαντας βριόκεται στό... δέκατο πιάτο του!

'Ο Κοντοστούπης, πού χορταίνει με δυό μπουκιές, τδχει ρίξει στή φλυαρία καί στούς... μεγάλους στοχασμούς!

— Θά τή βρώ την κόρη του

Γώσπον!, λέει στο βοηθό του. "Ένα πράγμα μόνο με δυσκολεύει: "Ότι δεν ξέρω... πώς είναι τὸ κορίτσι αυτό! Ξέχασα νὰ ζητήσω μιὰ φωτογραφία ἀπὸ τὸν πατέρα της! "Επίσης, δὲν ξέρω ποιὸς τὴν ἔκλεψε καὶ δὲν ξέρω ποῦ θρίσκειται! Εἶμαι ὅμως ὁ ντέτεκτιβ Κοντοστούπης καὶ θὰ τὴν θρῶ!

— Πῶς θὰ τὴν θρῆς, ἀρχηγέ; ρωτᾷ ὁ Μπουλουῦκος κατὰπίνοντας μιὰ μπουκιά μεγαλύτερη ἀπὸ κεφάλι μικροῦ παιδιοῦ.

— Πῶς θὰ τὴν θρῶ; λέει ὁ

"Ο νάνος τραβάει τὶς σκανδάλες καὶ δυὸ συντριβάνια νερὸ ξεπετάγονται!...

Κοντοστούπης. Μήπως ξέρω κι' ἐγώ, Μπουλουῦκο, πῶς θὰ τὴν θρῶ; Νά, θὰ θγοῦμε ἔξω καὶ θ' ἀρχίσουμε νὰ ψάχνουμε καί... Χριστουλάκη μου!

"Ενας ἄντρας κάνει ξαφνικά τὴν ἐμφάνισί του καὶ στέκεται κοντὰ στὸν Κοντοστούπη. "Έχει μαῦρα στρώτὰ μαλλιά καὶ μαῦρα φλογερά μάτια.

— "Ο... ὁ Τζιμ Φονιάς!, τραυλίζει ὁ νάνος. Εἶμαι χαμένος!

"Ο γκάγκστερ σκύθει, ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὸ γιᾶκὰ καὶ τὸν σηκώνει ὀρθιο μ' ἓνα τράθηγμα.

— Εἶσαι χαμένος, νάνο!, γρυλλίζει. Καλὰ τὸ κατάλαβες! Σοῦ εἶπα πῶς θὰ σὲ γδάρω ζωντανὸ καὶ σένα κι' αὐτὴ τὴ φάλαινα ἀπὸ δῶ, ἂν τολήσης νὰ ἀναλάβης...

— Δέν... δέν... δέν ἀνέλαθα... τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης.

— "Ανέλαβες τὴν ὑπόθεσι πού σοῦ ἀπαγόρευσα, λέει ἄγρια ὁ Φονιάς, κι' ἀπόδειξι εἶναι ὅτι μὲ παρακολουθεῖς! "Ηρθες μ' αὐτὴ τὴ φάλαινα στὸ ἐρτιατόριο ὅπου συχνάζω ἐγώ!

Γυρίζει καὶ φωνάζει ἀποτεινόμενος στοὺς ἄλλους πελάτες τοῦ ἐστιατορίου:

— Παιδιά, αὐτὸ τὸ μπασμένο εἶναι ἓνας ντέτεκτιβ! "Ο ντέτεκτιβ Κοντοστούπης! Χά, χά, χά! Κυττάξτε τὶ θὰ τοῦ κάνουν!

Καὶ τοῦ δίνει δυὸ στριφογυριστὰ χαστούκια, πού κάνουν

τὸ νάνο νὰ δῇ τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα!

— “Ἄγιε Ὀνούφριε, προστά τη μου!, μουρμουρίζει ὁ Κον τοστούπης παραπατώντας. Τὰ ξιδεύω γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο!

“Ὅλοι γύρω ξεποδῶν σὲ ἀκράτητα γέλια. Ἀκόμα κι' ἡ ...«φάλαйна», ὁ Μπουλουῦκος, ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμα πάρει εἰδησι τὶ ἀκριβῶς συμβαίνει, ἀφήνει ἕνα γέλιο ποὺ μοιάζει μὲ χρεμέτισμα ἀλόγου! “Ἐχει τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ Κον τοστούπης κι' ὁ Τζιμ Φονιάς.. ἀστειεύονται!

Καὶ τότε, ζαλισμένος καὶ τρομαγμένος ὅπως εἶναι, ὁ Κοντοστούπης κάνει κάτι ποὺ δὲ θά ἔκανε ποτὲ ἂν ἦταν στὰ καλά του.

Χώνει τὰ χέρια στὶς τσέπες καὶ τραβάει τὰ δυὸ πιστόλια του!

Τὰ γέλια μέσα στὴν αἴθουσα μεταβάλλονται σὲ κραυγὲς τρόμου. Ὁ Τζιμ Φονιάς γουρλώνει τὰ μάτια του, χλωμιάζει καὶ σηκώνει ψηλά τὰ χέρια του.

— Μή... μὴ ρίξης, Κοντοστούπη μου!, τραυλίζει φοβισμένος.

Ὁ νάνος ξαναθρίσκει τὸ θάρος του.

— Τόλμησες νὰ σηκώσης χέρι ἐπάνω μου, παλιάνθρωπε, ἔ; φωνάζει ὅσο πιὸ ἄγρια μπορεῖ. Δὲν ξέρεις ὅτι μερικὸς σὰν ἐσένα μπορῶ νὰ τοὺς βάλω στὴν τσέπη μου; Ξεχνᾷς ὅτι, κάθε φιρὰ ποὺ τραβάει πιστόλι ὁ Κοντοστούπης, τρέμει δολοκλήρος ὁ Ὑπόκοσμος τῆς Νέας Ὑόρκης;

Ὁ Μπουλουῦκος τὸν ἀρπάζει καὶ τὸν πετάει μακριά!

Λέγε τώρα, γουρουνι, ποὺ τὸ χεις τὸ κορίτσι, πρὶν τραθῆξω τὶς σκανδάλες καὶ σὲ γεμίσω σφαῖρες!

Καί, χωρὶς νὰ θέλῃ, τραβάει τὶς σκανδάλες!

Δυὸ μικρὰ συντριβάνια νερὸ ξεπηδοῦν ἀπὸ τὰ στόμια τῶν πιστολιῶν καὶ χτυποῦν κατὰμουτρα τὸν γκάγκστερ, κάνοντάς τον μούσκεμα!

Γέλια ἀντηχοῦν πάλι μέσα στὴν αἴθουσα, γέλια βροντερὰ καὶ ἀκράτητα. Ἀνάμεσά τους ξεχωρίζει τὸ γέλιο τοῦ Μπουλουῦκου, ποὺ μοιάζει τώρα μέ... γκάγκισμα πέντε γαῖδουριῶν μαζί!

‘Ο Τζιμ Φονιάς, αφρίζοντας από λύσσα για τόν έξευτελισμό, σκουπίζει τὸ πρόσωπό του, χώνει τὸ χέρι του στὴν τσέπη του καὶ βγάζει ἕνα μεγάλο πιστόλι.

Μὲ τὴν κἀννη στραμμένη πρὸς τὸν Κοντοστούπη, οὐρλιάζει:

— Θὰ πεθάνης, νάνο!

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη. Ἐνα τεράστιο χέρι τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ γιᾶκά κι’ ἕνα ἄλλο χέρι, ἐξίσου τεράστιο, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὴ ζώνη.

Εἶναι ὁ Μπουλουῦκος, ποὺ κατάλαβε ἐπιτέλους ὅτι ὁ «ἀρχηγός» του θρίσκεται σὲ κίνδυνο!

Σηκώνει στὸν ἀέρα τὸ Φονιά καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση τὸν πετάει μακριά!

Τὸ κορμὶ τοῦ γκάγκστερ σκίζει γοργὰ τὸν ἀέρα, πηγαίνει καὶ πέφτει πάνω σ’ ἕνα γειτονικὸ τραπέζι σπάζοντας πιᾶτα καὶ ποτήρια κυλάει θροντάει χάμω καὶ μένει ἀσάλευτο!

‘Ο Μπουλουῦκος ξανακάθεται μὲ ἀπάθεια στὴν καρέκλα του.

— ‘Ακούς ἐκεῖ νὰ μὲ πῇ... φάλαίνα!, μουρμουρίζει. Γκαρσόν, φέρε τρεῖς... μερίδες ψητὸ ἀκόμα! ‘Η γυμναστική αὐτὴ μοῦ ἀνοιξε τὴν ὀρεξί!

‘Ο Κοντοστούπης ἐξακολουθεῖ νὰ στέκεται ὀρθος μὲ τὸ πρόσωπο χλωμὸ καὶ τὰ πιστόλια τοῦ νεροῦ στὰ χέρια.

— ‘Α... ‘Αγιε ‘Ονούφριε!,

τραυλίζει. Προστάτη μου! ‘Αν... ἂν προλάβαινε νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη, θά... θά ἤμουν τῶρὰ νε... νεκρός! ‘Ωχ ἡ καρδούλα μου!

Καὶ πέφτει πάλι λιπόθυμος!...

Λιποθυμία Τετάρτη

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥ-

ΠΗΣ κι’ ὁ Τζιμ Φονιάς συνέρχονται μαζί. Ἀνοίγουν τὴν ἴδια στιγμή τὰ μάτια τους καὶ σηκώνονται.

Γιὰ μερικές στιγμές ὁ γκάγκστερ μένει ἀκίνητος κυττάζοντας ἄγρια μιὰ τὸν Κοντοστούπη καὶ μιὰ τὸν Μπουλουῦκο! Ἐπειτα, κουνᾷ ἀπειλητικὰ τὸ κεφάλι του καὶ θγαίνει ἀπὸ τὴν αἷθουσα τοῦ ἐστιατορίου μαζί μὲ δυὸ - τρεῖς ἄλλους.

‘Ο νάνος κουνᾷ τὴ γροθιά του, φουσκώνοντας τὸ στήθος του.

— Φεύγεις, θρασύδειλε, ἔ; φωνάζει γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι γύρω. Φεύγεις ἀπάνω πού εἶχα ἀρχίσει νὰ θυμώνω! Θὰ ξανασυναντηθοῦμε ὅμως καὶ τότε θὰ ποῦμε ἕνα χεράκι οἱ δυὸ μας!

Μαζεύει τὰ πιστόλια του ἀπὸ χάμω καὶ κάθεται πάλι στὸ τραπέζι, ἀπέναντι στὸν Μπουλουῦκο, ποὺ ἔχει ἀφοσιωθῇ πάλι στὸ φαγητό.

‘Ο παχὺς γίγαντας κατεβάζει τεράστια κομμάτια κρέας, συνοδεύοντάς τα ἀπὸ μιὰ ὀλόκληρη φέτα ψωμιοῦ κάθε φορά.

— "Εκαίνες καλὰ πού ἔπενέβης, Μπουλουκοί!, λέει ὁ νάνος προσπαθώντας νὰ περὶ σώσῃ τὸ γόητρό του. Εἶχα ἀρχίσει νὰ χάνω τὴν ὑπομονή μου καὶ ὑπῆρχε φόβος νὰ τὸν χτυπήσω ἄσχημα καὶ νὰ βρῶ τὸν μπελά μου! Τελείωσε ὅμως τώρα τὸ φαγητό σου, γιατί πρέπει νὰ ἀρχίσου μέ νὰ ψάχνουμε γιὰ τὸ κορίτσι. Γκαρσόν, τὸ λογαριασμό!

Τὸ γκαρσόνι πλησίασε μέ ὑποκλίσεις καὶ ἀκούμπησε μπροστά στὸν Κοντοστούπη ἕνα χαρτί. Ὁ νάνος διάβασε χλωμιάζοντας:

«Δέκα μερίδες ψητό: 20	δολάρια
Δέκα πέντε αὐγά: 8	»
Δώδεκα μερ. πατάτες: 5	»
Ἑπτὰ σαλάτες: 5	»
Ἑξή μπουκάλ. κρασί: 12	»
Εἴκοσι ψωμάκια: 5	»
Πέντε πάστες: 4	»
Ἕνα κοτόπουλο ψητό: 2	»
Διάφορα ὀρεκτικά: 3	»

Σύνολον 64 δολάρια»

Ὁ νάνος νοιώθει τὸ κεφάλι του νὰ στριφογυρίζῃ. Ἐξήντα τέσσερα δολάρια!

— Τί... τί εἶναι αὐτό; ρωτάει μέ πνιχτὴ φωνή. Δὲν εἶπα ὅτι θὰ κεράσω ὅλους τοὺς πελάτες τοῦ καταστήματος!

Τὸ γκαρσόνι ὑποκλίνεται μέ σεβασμὸ καὶ λέει δείχνοντας τὸν Μπουλουκο:

— Ὁ... ὁ κύριος τὰ ἔφαγε αὐτά! Ὁ... ὁ κύριος ἔχει πολλὴ ὄρεξι νὰ μὴν ἀβασκαθῇ!

Ὁ Μπουλουκος καταπίνει μιὰ ἀκόμα τεράστια μπουκιὰ

καὶ μουρμουρίζει:

— Καὶ τώρα πού ἡσυχάσαμε ἀπὸ τὸν ἐνοχλητικὸ ἐκεῖνο ἄνθρωπο, ἄς φάμε... λιγάκι! Γκαρσόν, φέρε πέντε μερίδες...

Ὁ Κοντοστούπης τινάζεται ὀρθιος φωνάζοντας:

— Παναγίτσα μου! Θὰ με καταστρέψῃ τὸ κτήνος!

Βγάζει ἕνα μάτσο λεφτὰ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ δίνει μερικά χαρτονομίσματα στὸ γκαρσόνι. Ἐπειτα, πιάνει τὸν Μπουλουκο ἀπὸ τὸ μανίκι καὶ τὸν τραβάει πρὸς τὴν ἔξοδο.

Τὸ φεγγαροπρόσωπο τοῦ χοντροῦ γίγαντα ἐκφράζει ἐκπληξί καὶ ἀπορία.

— Ἀρχηγέ!, λέει ὁ Μπουλουκος. Γιατί με τραβάς ἔτσι; Νηστικοὶ θὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ μέσα;

Ἐξω, ἔχει νυχτώσει πιά τώρα. Οἱ δυὸ φίλοι, ὁ νάνος κι' ὁ γίγαντας, προχωροῦν ἀνάμεσα στὸ πληθὸς, πού κυκλοφορεῖ στοὺς δρόμους, χωρίς νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι μερικοὶ ὑποπτοὶ τύποι τοὺς ἔχουν πάρει ἀπὸ πίσω:

— Πρέπει νὰ θροῦμε τὸ κορίτσι, Μπουλουκοί!, λέει καὶ ξαναλέει ὁ νάνος. Πρέπει νὰ τὸ θροῦμε! Σκέψου ὅτι θὰ πάρουμε πέντε χιλιάδες δολάρια! Ξέρεις πόσα εἶναι πέντε χιλιάδες δολάρια, Μπουλουκο;

— Ναί!, κάνει ὁ χοντρός.

Ἐ; Ὁχι! Πόσα εἶναι;

— Εἶναι δυόμισι χιλιάδες μερίδες ψητό!

Ὁ γίγαντας σταματᾷ ἀπὸ τομα καὶ τὰ μάτια του πε-

τούν σπίθες.

— Δυόμιση χιλιάδες μερίδες ψητό! λέει με την ανάσα κομμένη. Παναγία μου!

Βρίσκονται τώρα μέσα σ' ένα δεντρόφυτο και μισοσκέτεινο δρομάκι.

— Ξέρεις τι υποψάζομαι, Μπουλούκο; λέει ο νάνος. Μοῦ φαίνεται ότι...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του.

Τέσσερις ἴσκιοι ξεπηδοῦν ξαφνικά ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ τοὺς κυκλώνουν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές!

Κρατοῦν μεγάλα κλόμπ ἀπὸ ἀγριόξυλο καὶ τὰ σηκώνουν γιὰ νὰ τοὺς χτυπήσουν.

— Ἀγίε Πέτρε!, τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης. Ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ παραδείσου! Ἔρχομαι!

Καὶ πέφτει λιπόθυμος... πρὶν τὸν χτυπήσουν!

Οἱ τέσσερις ἴσκιοι παρατοῦν τὸν ἀναίσθητο νάνο καὶ ρίχνονται ἐναντίον τοῦ Μπουλούκου.

Ἐνα κλόμπ χτυπάει τὸν γίγαντα στὸ ὀγκῶδες κεφάλι του. Ὁ Μπουλούκος ζαρώνει τὰ φρύδια του, σηκώνει τὸ χέρι του καὶ... ξήνει τὸ κεφάλι του μурμουρίζοντας:

— Ἀφήστε... τ' ἀστεία, παιδιά! Παραλίγο νὰ μοῦ κάνετε καροῦμπαλο!

Τὰ κλόμπ τὸν χτυποῦν καὶ τὸν ξαναχτυποῦν ὅλα μαζί!

Στὸ πλατὺ πρόσωπο τοῦ Μπουλούκου κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο. Ἀπὸ τὰ χεῖλιά του ξεφεύγει ἕνα σιγανὸ γέλιο,

ποὺ θυμίζει... ξεκουρδισμένη κιθάρα!

— Χί, χί, χί!, κάνει. Χέ, χέ, χέ!

Καὶ πέφτει ἀναίσθητος!

Λιποθυμία Πέμπτη

ΜΙΑ ΦΩΝΗ λέει μέσα στὸ σκοτάδι:

— Ἐντάξει! Τοὺς κανόνισαμε καὶ τοὺς δυό, καὶ τὸ νάνο καὶ τὸ παχύδερμο! Φέρτε κοντὰ τὸ αὐτοκίνητο!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἴσκιους ἀπομακρύνεται καὶ σὲ λίγο ἔνα πράσινο αὐτοκίνητο πλησιάζει καὶ σταματᾷ δίπλα στοὺς ἀναίσθητους ἀνθρώπους.

— Ρίξτε τοὺς μέσα! λέει ἡ ἴδια φωνή. Θὰ τοὺς μάθω ἐγὼ νὰ τὰ βάζουν μετὰ τὸν Τζιμ Φονιά καὶ νὰ ἀνακατεύονται ὅτις δουλειές μου!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς γκάγκστερ σηκώνει στὰ μπράτσα του τὸν Κοντοστούπη καὶ τὸν ἀκουμπάει στὸ πίσω κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου.

Δυὸ ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ σηκώσουν τὸν Μπουλούκο, βρογοπώντας καὶ ἰεροκοπώντας χωρὶς ὅμως νὰ καταφέρουν νὰ μετακινήσουν τὸ ὀγκῶδες κορμὴ του!

— Γρήγορα!, γρυλίζει ὁ Τζιμ Φονιάς. Θάρθῃ κανένας ἀστυφύλακας καταδῶ καὶ θάχουμε ἱστορίες!

Πιάνουν κι' οἱ τέσσερις μαζὶ τὸν Μπουλούκο καί, ἔπειτα ἀπὸ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, καταφέρνουν νὰ τὸν σηκώσουν καὶ νὰ τὸν χῶσουν

στο αυτοκίνητο σπρώχνοντας μ' ὄλη τους, τὴ δύναμι.

Μπαίνουν κ' οἱ ἴδιοι μέσα καὶ δένουν γερά μ' ἕνα σκοινὶ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τῶν δυὸ αἰχμαλώτων τους

— Ἐμπρός!, λέει ὁ Τζιμ Φονιάς. Θὰ πᾶμε στὸ ἐξοχικὸ κρησφύγετό μας!

Τὸ αυτοκίνητο ξεκινάει. Ἡ μηχανὴ τοῦ μουγγρίζει, μὰ ἕνας ἄλλος ἤχος, πιὸ δυνατός, σκεπάζει τὸ μουγγρητό της.. Εἶναι τὸ... ροχαλητὸ τοῦ Μπουλούκου!

Τὸ αυτοκίνητο ἔχει πιά θγῆ ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ὅταν ὁ Κοντοστούπης συνέρχεται κι' ἀνοίγει τὰ μάτια του. Δοκιμάζει νὰ κουνήσῃ τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του, μὰ τὰ σκοινιά τὸν ἐμποδίζουν.

Μέσα στὸ σκοτάδι, ξεχωρίζει τὸν ὄγκο τοῦ Μπουλούκου, πεσμένο στὸ πάτωμα μπροστά του, καὶ διακρίνει τοὺς ἱσκίους τῶν γκάγκστερς.

«Τὴν ἔπαθα!, σκέπτεται ὁ νάνος. Μὲ ἀρπάξανε οἱ θελζεβούληδες καὶ μὲ πηγαίνουν γραμμὴ στὴν κόλαση! "ὦχ, ἡ καρδούλα μου!... "Ἄν μὲ θάλουν σὲ κανένα καζάνι, θὰ...πάθω συγκοπὴ καὶ θὰ πεθάνω γιὰ δευτέρη φορά!... "Ἐνα πρᾶγμα ὅμως μοῦ κάνει ἐντύπωση: ἀντὶ νὰ μὲ ἀρπάξουν μὲ τὰ νύχια τους καὶ νὰ μὲ πᾶνε στὴν κόλαση πετώντας, οἱ ἐξαποδῶ χρησιμοποιοῦν αὐτοκίνητο! Αὐτὸ θὰ πῇ ἐξέλιξι καὶ πολιτισμός!...»

— Παιδιά!, λέει ἡ φωνὴ τοῦ Τζιμ Φονιά. Ἀφοῦ τελειώσου-

με μ' αὐτοὺς ἐδῶ, θὰ πᾶμε νὰ θροῦμε τὸ γέρο, τὸν πατέρα τοῦ κοριτσιοῦ! Θὰ τοῦ πάρουμε ὅπωςδήποτε μισὸ ἑκατομμύριο δολλάρια!

— Μισὸ ἑκατομμύριο δολλάρια!, μουρμουρίζει μιὰ ἄλλη φωνή. Θὰ γίνουμε ὅλοι πλούσιοι!

— Ναί!, λέει ἕνας ἄλλος. Θὰ πάρουμε τὰ λεφτά καὶ θὰ φύγουμε ἀμέσως ἀπὸ δῶ! Θὰ πᾶμε στὴ Νότιο Ἀμερικὴ νὰ ζήσουμε ξένοιαστα, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία!

Ὁ Κοντοστούπης συνέρχεται τώρα ἐντελῶς καὶ κοπᾶ λαθαίνει ὅτι δὲν τὸν ἔχουν ἀρπάξει οἱ ἐξαποδῶ, ἀλλὰ ὁ Τζιμ Φονιάς καὶ οἱ ἄντρες του!

Μὰ ὁ τρόμος τοῦ δὲν ἐλαττώνεται καθόλου. Ἀπεναντίας, τὰ δόντια τοῦ ἀρχίζουν νὰ χτυποῦν μεταξύ τους καὶ τὸ κορμὶ τοῦ νὰ τρέμῃ σπασμωδικά.

«Εἰ... εἶμαι χαμένος!» σκέπτεται.

Μὲ πολλὴ δυσκολία, καταφέρνει νὰ τεντώσῃ τὰ πόδια του καὶ νὰ χτυπήσῃ τὸν Μπουλούκο στὸ κεφάλι. "Ἄν ὁ χοντρός γίγαντας ἐυπνήσῃ καὶ ἀποφασίσῃ νὰ δράσῃ, ὑπάρχουν ἐλπίδες ἀκόμα...

Τὸ ροχαλητὸ τοῦ Μπουλούκου σταματάει γιὰ μιὰ στιγμὴ.

— Γκαρσόν!, μουρμουρίζει. Φέρε μου... πέντε ψητὰ κοτόπουλα!

Καὶ τὸ ροχαλητὸ ξαναρχίζει πάλι, σὰν κάρρο ποὺ κυλάει σὲ ἄσχημο δρόμο.

— Τι θά τούς κάνουμε, ἀρχηγέ; ρωτάει ἕνας γκαγκστερ.

— Θά τούς σκοτώσουμε, ἀπαντάει ὁ Τζίμ Φονιάς, χωρίς ὅμως ν' ἀφήσουμε κανένα ἴχνος!

— Πῶς θά γίνη αὐτό;

— "Όταν φτάσουμε στό σπίτι, θά σᾶς ἐξηγήσω!

Ὁ νάνος τρέμει τώρα ἀκόμα πιό πολύ.

«Αὐτό εἶναι!, σκέπτεται μέ ἀπόγνῳσι. "Εφτασε ἡ τελευταία μου ὥρα! "Εφτασε τὸ τέλος τοῦ μεγάλου ἰδιωτικοῦ ντέτεκτιβ Κοντοστούπη! "Όχι πῶς μέ νοιάζει γιὰ μένα! Τι θά γίνη ὅμως ἡ... Νέα Ὑόρκη χωρίς τὴν προστασία μου; Τι θά γίνη ὁ... Μπουλουῦκος χωρίς ἐμένα; Ποιὸς θά τὸν τρέφῃ; Ποιὸς θά τοῦ δίνη νὰ τρῶ ἑκάτα ψητὰ κοτόπουλα στὴν καθισιά; Μὰ ὄχι! Ξέχασα! Θά τὸν σκοτώσουν κι' αὐτὸν οἱ κακοῦργοι! Θά τὸν σκοτώσουν τὸ καμμένο τό... παιδί! "Όχι, ἡ καρδούλα μου!...»

Δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἡ καρδιά του σπαρταράει κλονιτὰς τὸν νὰ νοιώθῃ διαπεραστικούς πόνους. Τὰ αὐτιά του βουίζουν σὰν νὰ εἶναι τὸ κρανίον του γεμάτο... ἡλεκτρικά κουδούνια!

— "Όχι!, κάνει πάλι.

Καὶ ξαναχάνει τὶς αἰσθήσεις του!...

Διποθυμία "Εκτε

TAN ὁ Κοντοστούπης ἀνοίγει πάλι τὰ μά-

τια του, θρίσκειται ξαπλωμένος στό πάτωμα ἑνὸς δωματίου.

"Ενας δυνατὸς γλόμπος κρεμασμένος ἀπὸ τὸ ταβάνι, σκορπίζει γύρω ἕνα σκληρὸ φῶς.

Ὁ Κοντοστούπης κυττάζει δίπλα του καὶ βλέπει τὸν Μπουλουῦκο νὰ κοιμάται ἀκόμα μακάρια, δεμένος χειροπόδαρα. Τὸ ροχαλητὸ του κάνει τὸ πάτωμα νὰ πάλλῃ καὶ τὰ τζάμια τοῦ δωματίου νὰ τρίζουν!

Πιὸ πέρα, καθισμένοι γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι, εἶναι ὁ Τζίμ Φονιάς καὶ τρεῖς σύντροφοί του.

Οἱ τέσσερις γκαγκστερς δὲ φαίνονται νὰ τὰ πηγαίνουν καλὰ μεταξύ τους. Εἶναι ἀγριεμένοι καὶ βρίζουν ἀγρια ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Ὁ Τζίμ Φονιάς εἶναι χλωμός ἀπὸ τὸ θυμὸ καὶ τὰ μάτια του πετοῦν σπίθες.

— Τηλεφώνησα τοῦ πατέρα της, σᾶς εἶπα!, γρυλλίζει. Κι' αὐτὸς ἀπάντησε ὅτι δὲ σκοπεύει νὰ μᾶς δώσῃ οὔτε μιὰ πεντάρα!

— Ὁ παλιόγερος!, φωνάζει ἕνας ἄλλος. Ἀφοῦ τὸ θέλει, δὲ μᾶς μένει παρὰ νὰ σκοτώσουμε τὸ κορίτσι!

— "Όχι!, λέει ὁ Τζίμ Φονιάς. Δὲν πρέπει νὰ τὴν σκοτώσουμε ἀκόμα! Θά κάνουμε κάτι ἄλλο! Θά τῆς κόψουμε ἕνα δάχτυλο καὶ θά τὸ στείλουμε στό γέρο! Εἶμαι θέσθαι ὅς ὅτι θά πληρώσῃ ἔπειτα ἀπ' αὐτό!

«Παναγίτσα μου!, σκέπτε-

ται με φρίκη ό νάνος. Τό κα-
μένο τό κοριτσάκι! "Αν πει-
ράξουν μιὰ τρίχα τοῦ κεφα-
λιού της, θά τοὺς συντρίψω ὅ-
λους! "Ωχ ἡ καρδούλα
μου!..."

Ἐκείνη τῇ στιγμή, πάνω
σ' ἓναν καναπέ κοντά στόν ἀ-
πέναντι τοῖχο τοῦ δωματίου,
διακρίνει ἓνα σῶμα.

Εἶναι ἓνα κορίτσι!

Τά χέρια της καί τὰ πόδια
της εἶναι δεμένα καί τό στό-
μα της φιμωμένο μ' ἓνα μαν-
τῆλι!

Εἶναι ἓνα ὁμορφο μελαχροι-
νό κορίτσι, μέ μάτια γεμάτα
γοητεία μολονότι εἶναι καρ-
φωμένα μέ φρίκη στοὺς
γκάγκστερς.

Ἡ καρδιά τοῦ νάνου χτυ-
πάει τρελλά. Τά μάτια τοῦ
λάμπουν ἀπό θαυμασμό, συ-
μπόνια καί θυμό.

Δοκιμάζει νά ἀπαλλαγῇ ἀ-
πό τὰ δεσμά του, ξεχνώντας
τό φόβο του, καί νά ριχτῇ
ἐναντίον τῶν κακούργων, μά
δέν τό κατορθώνει.

Ἀνοίγει τό στόμα του γιά
νά μιλήσῃ, μά τὴν ἴδια στιγ-
μὴ ὁ Τζῖμ Φονιάς λέει:

— "Εἰμι μιὰ ἰδέα! Νὰ θά-
λουμὲ τὴν ἴδια νά τηλεφωνή-
σῃ στόν πατέρα της! Εἶμαι
θέβαιος ὅτι θά τὸν πείσῃ!

— Ναιί, λένε οἱ ἄλλοι.
Σπουδαία ἰδέα!

Κουβαλοῦν τό κορίτσι κον-
τά σὸ τηλεφῶνο, τῆς λύνουν
τὰ χέρια, τῆς ἐλευθερώνουν
τό στόμα καί τὴν ἀναγκάζουν
νά τηλεφωνήσῃ στόν πατέρα
της.

— Πατέρα!, τοῦ λέει μέ

φωνή ποὺ τρέμει. Εἶμαι στὰ
χέρια κακούργων! Λένε ὅτι,
ἂν ὡς αὔριο τό πρωτὶ δέν τοὺς
ἔχεις δώσει πεντακόσιες χιλιά-
δες δολλάρια, θά με σκοτώ-
σουν! Πῶς; Ναιί, πατέρα!...
Φαίνονται ἱκανοὶ νὰ τό κά-
νουν αὐτό! Θέλεις νὰ μιλή-
σῃς στόν ἀρχηγό τους; Ἀμέ-
σως!

Τό κορίτσι δίνει τό ἀκουστι-
κό στόν Τζῖμ Φονιά, ποὺ
λέει:

— Ἐμπρός! Σύμφωνοι, γέ-
ρο; Ἐντάξει! Στὶς πέντε τό
πρωτὶ ἓνας ἀνθρωπὸς μου
θάρθῃ σὸ σπίτι σου γιά νὰ
πάρῃ τίς πεντακόσιες χιλιά-
δες! "Αν δέν ἔχῃς τὰ λεφτὰ
ἐτοιμα ἢ ἂν ὁ ἀνθρωπὸς μου
πάθῃ τίποτα, τό κορίτσι θά
πεθάνῃ! Ἐντάξει;

Ὁ Τζῖμ Φονιάς ἀκουμπάει
τό ἀκουστικό στὴ θέσι τοῦ
καί γυρίζει στοὺς ἄλλους μέ
πρόσωπο γεμάτο χαρά.

— Τό κόλπο ἔπιασε!, λέει.
Ὁ γέρος θά πληρώσῃ στὶς
πέντε τό πρωτὶ! Πεντακόσιες
χιλιάδες δολλάρια! Ἀκοῦστε
τώρα: Ἐγὼ θά πάρω τό κο-
ρίτσι καί θά πάω σὸ ἄλλο
μας κρησφύγετο σὸ προά-
στειο «Πράσινο Δάσος». Ξέ-
ρετε, ἔ; «Βίλλα Ζέφυρος»!
Ἐσεῖς θά καθαρίσετε αὐτοὺς
τοὺς δυὸ κι' ἔπειτα θάρθῃτε
νά με συναντήσετε ἐκεῖ!

Ὁ Τζῖμ Φονιάς σηκώνει τό
κορίτσι στὰ μπράτσα τοῦ καί
βγαίνει ἔξω.

«Οἱ ἄλλοι τρεῖς σηκώνονται
καί κυτᾶζουν πρὸς τό μέρος
τοῦ Κοντοστούπῃ καί τοῦ
Μπουλούκου.

— Πώς τούς λυπᾶμαι τούς καημένους!, λέει ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς εἰρωνικά. Τὶ φριχτὸ θάνατο πού διάλεξε ὁ Τζιμ!

Ὁ Κοντοστούπης νιώθει τὶς τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του νὰ ἀνορθώνονται.

— Κύ... κύ... κύριοι γκάγκστερς!, τραυλίζει χαζά. Μὴ μᾶς σκοτώσετε! Εἶναι ἄμαρτία ἀπὸ τὸ Θεό, φίλοι μου! Θέλετε νὰ σκοτώσετε δυὸ ἄκακα πλάσματα τοῦ Καλοῦ Θεοῦ, πού δὲν ἔχουν κάνει κακό οὔτε σὲ μυρμηγκάκια!

— Δὲ θὰ σᾶς σκοτώσουμε! λέει ἓνας γκάγκστερ.

Ὁ νάνος δὲν τολμάει νὰ

— Οὐφ: Τὶ ζέστη εἶναι αὐτή; λέει ὁ Μπουλούκος.

πιστέψη στ' αὐτιά του.

— Δέ... δέ θὰ μᾶς σκοτώσετε, καλοὶ μου ἄνθρωποι; ρωτάει δειλά.

— Δὲ θὰ σᾶς σκοτώσουμε!, λέει ὁ ἴδιος γκάγκστερ. Θὰ σᾶς... ψήσουμε ζωντανούς! Μαζὶ μὲ τὸ σπίτι!

Καὶ θγαίνουν κι' οἱ τρεῖς ἀπὸ τὸ δωματίο γελώντας, ἐνῶ ὁ Κοντοστούπης οὐρλιάζει:

— Μήηη! Ἀφήστε με νὰ φύγω! Δὲ θέλω νὰ μὲ ψήσετε ζωντανό!... Ὅχι πῶς... μὲ νοιάζει γιὰ μένα! Δὲ φοβάμαι τίποτα ἐγώ! Ἡ φωτιά ὅμως θὰ μοῦ... χαλάσῃ τὸ δέρμα καί... ὦχ ἡ καρδούλα μου!

Ὁ δυστυχισμένος νάνος δὲν ἀντέχει ἄλλο. Ἡ συγκίνησι εἶναι πολὺ μεγάλη γι' αὐτόν. Τὸ στόμα του ἀνοικοκλείνει σπασμωδικὰ μερικὲς φορὲς καὶ ὁ Κοντοστούπης χάνει πάλι τὶς αἰσθήσεις του!

Καθὼς βασίζεται στὰ σκοτάδια τῆς λιποθυμίας, ἀκούει δίπλα του τὸ ροχαλητὸ τοῦ Μπουλούκου, σταθερό, βροντερό καὶ ρυθμικό!...

Λιποθυμὶα Ἑξδόμε

ΥΝΕΡΧΕΤΑΙ

σὲ λίγες στιγμὲς οὐρλιάζοντας ἀπὸ φρίκη καὶ τρόμο. Τὸ πάτωμα ἔχει γίνῃ ἀνυπέφορα ζεστό! Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου, μεγάλες φλόγες ἔχουν τρυπήσει τὸ ξύλινο πάτωμα καὶ γλείφουν τοὺς τοί-

χους και τις κουρτίνες τών παραθύρων!

Τὸ σπίτι καίγεται! Καὶ μαζὶ του, σὲ λίγα λεπτά, θὰ καοῦν ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Μπουλουῦκος!

Ὁ χοντρός γίγαντας ἐξακολουθεῖ νὰ κοιμάται, ροχαλίζοντας βουερά.

Τὸ δωμάτιο ἔχει γεμίσει τώρα ἀπὸ ἀσφυκτικὸ καπνὸ. Οἱ φλόγες κατατρῶγουν ὅλο ἓνα τὸ πάτωμα, πλησιάζοντας πρὸς τοὺς δυὸ δεμένους ἀνθρώπους!

— Μπουλουῦκο!, οὐρλιάζει ὁ Κοντοστούπης, Μπουλουῦκο! Ξύπνα! Χανόμαστε! Καιγόμαστε! Ψηνόμαστε!

Ὁ Μπουλουῦκος ἀνασαλεύει στὸν ὕπνο του μурμουρίζοντας:

— Οὐφ! Τὶ ζέστη εἶναι αὐτή; Μὲ πήρε, φαίνεται, ὁ ὕπνος στὴν ἀμμουδιά, κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο! Πῶ, πῶ ζέστη!

— Μπουλουῦκο! Ξεφωνίζει πάλι ὕστερικά ὁ νάνος. Καιγόμαστε!

— Τό... ξέρω!, λέει ὁ γίγαντας χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του. Νάχαμε μιὰ... ὁμπρέλλα γιὰ νὰ μὴ μᾶς καίει ὁ ἥλιος, θάταν ὥραϊα, ἀρχηγέ!

Ἀνοίγει τὰ μάτια του, κυττάζει γύρω τοὺς καπνοὺς καὶ τὶς φλόγες καὶ ζαρώνει τὰ φρύδια του, μὴν μπορῶντας νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει.

— Μπουλουῦκο!, οὐρλιάζει ὁ νάνος μὲ ἀπόγνωσι. Πρόσεξε με καλά! Μᾶς ἔχουν δέσει καὶ μᾶς ἔχουν ἀφήσει ἐδῶ μὲ σα γιὰ νὰ καοῦμε μαζί μὲ τὸ

σπίτι! Καὶ πῆραν μαζί τους καὶ τὸ κορίτσι, ποὺ ὁ πατέρας της θὰ μᾶς δώσῃ πέντε χιλιάδες δολλάρια, δηλαδή δυόμιση χιλιάδες μερίδες ψητό! Ἀκοῦς; Πρέπει νὰ σπάσῃς ἀμέσως τὰ σκοινιά ποὺ σὲ δένουν, νὰ μὲ πάρῃς καὶ νὰ βγῇς ἔξω πρὶν καοῦμε!

— Ἔ; κάνει χαζὰ ὁ Μπουλουῦκος.

Οἱ φλόγες ἔχουν φτάσει τώρα τόσο κοντὰ τους, ὥστε ὁ Κοντοστούπης νοιώθει τὰ φρύδια του καὶ τὶς βλεφαρί-

Μὲ τὸν Κοντοστούπη ἀγκαλιὰ ὁ γίγαντας θγαίνει ἀπὸ τὸ φλεγόμενο σπίτι!

δες του να τσουρουφλίζονται!

— Παναγίτσα μου!, μοδρμουρίζει. "Άγιοι Πάντες μου! Δόστε του φώτισι τοῦ Μπουλούκου! Κάνετε τον να καταλάβη εγκαίρως ὅτι κινδυνεύουμε να καοῦμε ζωντανοί! "Αν τὸ μυαλό του λειτουργήσῃ με τήν... ἀσύλληπτη ταχύτητα, πού τὸν χαρακτηρίζει, θά πάρῃ χαμπάρι ὅτι κήκε ὅταν θά... ταξιθεύουμε γιὰ τὸν ἄλλο κόσμος!

Ὁ Μπουλουῖκος μουγγρίζει:

— Οὐφ, ἔσκασα! Πρέπει νὰ πᾶμε νὰ θροῦμε... κανέναν ἔσκι!

Τεντώνει τὰ μπράτσα του καὶ τὰ πόδια του καὶ τὰ σκοινιά σπάζουν!

Συκώνεται καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου λέγοντας:

— Ἔλα, ἀρχηγέ!

— Μπουλουῖκό!, ξεφωνίζει σπαραχτικὰ ὁ Κοντοστούπης. Μὴ μ' ἀφήνεις ἐδῶ, Μπουλουῖκο μου! Πάρε με μαζί σου, Μπουλουκάκι μου! Ὡχ ἡ καρδούλα μου! Φεύγει τὸ ζῶν!... Μπουλουῖκο! Δὲν μπορῶ νὰ κινηθῶ! Πάρε με στὴν ἀγκαλιά σου!

Ὁ Μπουλουῖκος φτάνει στὴν πόρτα καὶ σταματάει.

— Εἶπες νὰ σὲ πάρω στὴν ἀγκαλιά, μου, ἀρχηγέ; ρωτάει χαζά. Γιατὶ νὰ σὲ πάρω στὴν ἀγκαλιά μου; Μωρὸ εἶσαι ἤ...

Καὶ τότε καταλαβαίνει!

Τὸ θραδυκίνητο μυαλό του παίρνει ἐπιτέλους εἰδησι! Βλέ

πει ὅτι δὲν θρίσκεται στὴν... ἀκρῶγιαλιά, κάτω ἀπὸ τὸ καφετὸ ἥλιο, ἀλλὰ μέσα σ' ἕνα σπῖτι πού καίγεται! Καὶ βλέπει τὸν Κοντοστούπη ξαπλωμένο χάμω, δεμένο χερσὶ πόδα, ἀνίκανο νὰ κινηθῇ!

Ἡ φωτιά ἔχει φτάσει τώρα τόσο κοντὰ στὸν Κοντοστούπη, ὥστε ὁ νάνος νοιώθει τὸ πρόσωπό του ν' ἀρχίζῃ νά... ξεροψήνεται!

— Ἀραγε, σκέπτεται στὴν τρέλλα του, θά εἶμαι... νόστιμος ψητός;

Ξαφνικά, νοιώθει δυὸ δυνατὰ χέρια νὰ τὸν ἀρπάζουν καὶ νὰ τὸν σηκώνουν.

Σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ ἀντικρῶζει τὸ τεράστιο ὀλοστρόγγυλο μοῦτρο τοῦ Μπουλούκου, πού τὸν ἔχει πάρει στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν κουβαλάει ἔξω ἀπὸ τὸ φλεγόμενο σπῖτι!

— Εὐχα... χα... χαριστῶ, Θεοῦλη μου!, τραυλίζει ὁ νάνος. Πῆρε ἐπιτέλους χαμπάρι ὁ Μπουλουῖκος! Μπουλουῖκο μου, ἔγινες... σπῖθα! Φτοῦ νὰ μὴ σὲ ματιάσω!

Βγαίνουν ἀπὸ τὸ σπῖτι. Ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς νύχτας δροσίζει τὸ τσουρουφλισμένο πρόσωπο τοῦ Κοντοστούπη, πού τραβάει θαθεῖες ἀνάσες γεμάτες ἀνακούφισι. Δὲν τολμάει ἀκόμα νὰ πιστέψῃ ὅτι γλύτωσε ἀπὸ τὴν κόλασι ἐκείνῃ τῆς φωτιάς!

Ὁ Μπουλουῖκος σταματάει ἕνα ταξί, πού περνάει ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, βάζει ἡμέσα τὸν Κοντοστούπη καὶ μπαίνει κι' αὐτὸς ξοπίσω του.

— Ποῦ θὰ σᾶς πάω, ἀφεντι κά; ρωτάει ὁ σωφέρ.

— Στὸ προάστειο Πράσινο Δάσος, ἀπαντᾷ ἀφηρημένα ὁ νάνος. Βίλλια «Ζέφυρος»!

Καθὼς ὅμως τὸ ταξί ξεκινάει, ὁ Κοντοστούπης καταλαβαίνει τὸ τρομερὸ λάθος ποῦ ἔκανε. «Έδωσε στὸν σωφέρ τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ὁ Τζιμ Φονιάς εἶχε δώσει ραντεβού στοὺς συντρόφους του!

«Παναγίτσα μου!, σκέπτεται. "Αν μᾶς πάη ἐκεῖ τὸ ταξί, εἴμαστε χαμένοι! Θὰ μᾶς.. σουβλίσουν αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ κακοῦργοι!»

Ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ πῇ στὸν σωφέρ πὼς εἶχε κάνει λάθος, μὰ ἡ ταραχὴ του εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε κανένας ἦχος δὲ θγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλιά του!

«Χά... χά... χάθηκα!» σκέπτεται. Πη... πηγαίνουμε στοῦ...λύκου τὸ στόμα! "Ὡχ ἡ καρδούλα μου!»

Ἡ μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει, τὰ μάτια του ἀλλοιθυρίζουν κωμικὰ καί... λιποθυμάει!...

Λιποθυμία Ὁγδὴ!

ΝΑΣ διαπεραστικός, μεταλλικός ἦχος τὸν κάνει νὰ συνέλθῃ ἀνασκιρτῶντας ἀπότομα, μὲ τὴν ἀνάσα πιασμένη ἀπὸ ξαφνικὸ τρόμο.

Εἶναι ἔτοιμος νὰ βάλῃ τὰ κλάματα, ὅταν καταλαβαίνει

ὅτι ὁ ἦχος εἶχε προέλθει ἀπὸ τὰ φρένα τοῦ αὐτοκινήτου, ποῦ εἶχε σταματήσει μπροστὰ σὲ μιὰ μοναχικὴ βίλλα.

—Φτάσαμε, ἀφεντικά!, λέει ὁ σωφέρ. Προάστειο Πράσινο Δάσος, βίλλια «Ζέφυρος»! Τέσσερα δολλάρια!

Ζαλισμένος ἀκόμα ἀπὸ τὴ λιποθυμία του, ὁ Κοντοστούπης τὸν πληρώνει καὶ θγαίνει ἔξω μαζί μὲ τὸν Μπουλοῦκο. Καὶ μόνο ὅταν τὸ ταξί ἔχει πιά ἀπομακρυνθῇ μέσα στὴ νύχτα, ὁ νάνος θυμᾶται ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ καὶ καταλαβαίνει ὅτι θρίσκεται μπροστὰ στὸ κρησφύγετο τῶν ληστῶν!

Μιὰ τρομερὴ πάλῃ ἀρχίζει τότε μέσα του. Ὁ φόβος, ὁ παθολογικός καὶ δυνατὸς φόβος ποῦ νοιώθει, παλεύει στὴν ψυχὴ του μὲ τὴν συμπόνια γιὰ τὸ δυστυχισμένο ἑκεῖνο κορίτσι, ποῦ ἔχει πέσει στὰ χέρια τῶν κακούργων, καὶ μὲ τὴ σκέψι ὅτι, σώζοντάς την, θὰ πάρῃ πέντε χιλιάδες δολλάρια!

Στὸ τέλος νικοῦν ἡ συμπόνια καὶ τὰ δολλάρια! Ὁ νάνος καταπνίγει τὸ φόβο του καὶ ἀποφασίζει νὰ δράσῃ! Χώνει τὰ χέρια του στὶς τσέπες του... τὰ πιστόλια του εἶναι ἀκόμα ἐκεῖ! Δὲν τοῦ τὰ εἶχαν πάρει οἱ κακοῦργοι!

Ὁ Μπουλοῦκος γκρινιάζει δίπλα του:

— Πεινάω, ἀρχηγέ! "Εχω... δυὸ ὄρες νὰ θάλω μπουκιὰ στὸ στόμα μου! "Ετσι ποῦ πᾶμε θὰ... πεθάνω ἀπὸ πείνα!

Μιὰ μεγαλοφυὴς ἰδέα ἀ-

στράφτει στο μυαλό του Κοντοστούπη.

— Βλέπεις αυτό το σπίτι, Μπουλούκο; λέει στον όγκωδη γίγαντα δείχνοντάς του τη βίλλα.

— Το βλέπω, άρχηγέ! Για στραβό με πέρασες;

— Μέσα στο σπίτι αυτό, συνεχίζει ο νάνος, είναι το κορίτσι με τις δύομιση χιλιάδες μερίδες ψητό!

Για μερικές στιγμές, ο Μπουλούκος στέκεται ασάλευτος, ξήνοντας χαζά το παχύ σαγόνι του και άνοιγοκλείνοντας τα μάτια του. Το θρακίνο μυαλό του προσπαθεί να καταλάβει τα λόγια του Κοντοστούπη.

— "Ε; κάνει στο τέλος.

— "Εξη και ξερό σου!, απαντάει ο νάνος χάνοντας την υπομονή του. Μέσα στο σπίτι αυτό, μπουμπουνοκέφαλε, είναι το κορίτσι με τα πέντε χιλιάδες δολλάρια! Και με πέντε χιλιάδες δολλάρια αγοράζει κανείς δύομιση χιλιάδες μερίδες ψητό!

— Ψητό; κάνει ο Μπουλούκος γλείφοντας τα χείλη του. Πού είναι το ψητό;

— Μέσα στο σπίτι, βλάκα!

— Τι καθόμαστε λοιπόν; γρυλλίζει ο γίγαντας.

Και ξεκινάει προς τα Βίλλα «Ζέφυρος» με μεγάλα βαρεία θήματα.

Ο Κοντοστούπης τον ακολουθεί με τα πιστόλια του στα χέρια. Η καρδιά του χτυπάει πρελλά πάλι κι έχει μετανοιώσει, πού δεν είχε πάρει τον Μπουλούκο να φύγει,

μά είναι άργα πιά! Τίποτα στον κόσμο δε θα μπορούσε να εμποδίσει τον πεινασμένο γίγαντα να μπη μέσα στο σπίτι, όπου περίμενε να βρῆ... δύομιση χιλιάδες μερίδες ψητό!

Μπροστά ο Μπουλούκος και πίσω ο Κοντοστούπης, άνεβαίνουν τα σκαλοπάτια της θεράντας και σταματούν μπροστά στην πόρτα του σπιτιού.

Ο γίγαντας σηκώνει τη γροθιά του και την κατεβάζει πάνω στο ξύλο της πόρτας, κάνοντας δρόκληρη τη βίλλα να αντιβοήσει!

Η πόρτα άνοίγει σχεδόν άμέσως κι ένας κακομούτσος νος άντρας μ' ένα πιστόλι στο χέρι φανερώνεται στο άνοιγμά της.

Με μια κίνησι του τεράστιου χεριού του ο Μπουλούκος στέλνει τον γκάγκστερ και το πιστόλι του να κυλιστούν στην άλλη άκρη ενός μεγάλου χώλ και μπαίνει μέσα!

Κυττάζει γύρω και λέει στον Κοντοστούπη:

— Πού είναι το ψητό, άρχηγέ;

Ανίκανος να μιλήσει από την ταράχη του, ο Κοντοστούπης δείχνει με τα πιστόλια του μια πόρτα στο βάθος του χώλ.

Γρυλλίζοντας από πείνα, ο Μπουλούκος προχωρεί προς την πόρτα αυτή και την άνοίγει μ' ένα άπτόμο σπρώξιμο.

Το θέαμα πού αντικρύζουν

κάνει την καρδιά του Κοντοστούπη να πάρη πέντε άπανω τές τούμπες μέσα στο στήθος του.

‘Ο Τζιμ Φονιάς και δυο άλλοι γκάγκστερς θρίσκονται μέσα στο δωμάτιο αυτό! Πίσω τους, πάνω σ’ έναν καναπέ, είναι το θμορφο κορίτσι που είχαν άπαγάγει! Τά χέρια της είναι λυτά, μά τά πόδια της είναι δεμένα με σκοινί!

Οί τρείς γκάγκστερς κρατούν από ένα πιστόλι και οί κάγκες των πιστολιών είναι στραμμένες πρὸς τὸν Μπουλουκό και τὸν Κοντοστούπη!

— Ποῦ είναι τό... ψητό; θρυχάται ὁ Μπουλουκος κάνοντας ἕνα θήμα πρὸς τὸ μέρος τους.

‘Ο Κοντοστούπης βλέπει τὰ δάχτυλά τους νὰ ἀγγίζουν τίς σκανδάλες τῶν ὀπλων τους! Σπασμωδικά, ἀπὸ φόβο και νευρικότητα, ὁ νάνος πιέζει πρῶτος τίς σκανδάλες τῶν δικῶν του πιστολιῶν!

Συὸ συντριβάνια νερὸ ξεπηδοῦν και περιλουζοῦν τοὺς κακούργους. πὺ τραβιῶνται πρὸς τὰ πίσω θλασθημῶντας, ἐνῶ τὰ πιστόλια τους ἐκपुरσοκροτοῦν γεμίζοντας τὸ δωμάτιο μὲ καπνοὺς και κρότους!

Καμμιὰ ἀπὸ τίς σφαίρες δὲν ἀγγίζει τὸ νάνο!

Κι’ ὁμῶς αὐτός, μὲ τὴ φαντασία του, βλέπει τὸ κορμί του κατατρυπημένο ἀπὸ σφαίρες!

Τὰ δάχτυλά του ἀνοίγουν και τὰ πιστόλια του πέφτουν

στὸ πάτωμα! Τὰ γόνατά του λυγίζουν!

— Πεθαίνω!, λέει μὲ πνιχτὴ φωνή. ‘Ο μεγάλος ντέτεκτιβ Κοντοστούπης πεθαίνει στὸ πεδίο τῆς τιμῆς!

Καί... σωριάζεται πάλι λιπόθυμος!

Λιποθυμία

Ένάτη και Δεκάτη

ΝΟΙΓΕΙ τὰ μάτια του σιγά - σιγά και... τὸ αἷμα του παγώνει! Σὲ ἀποστασι ἑνὸς ἑκατοστοῦ ἀπὸ τὴ μύτη του βλέπει τὴν κάνην ἑνὸς πιστολιοῦ! Τὸ στόμιο τοῦ πιστολιοῦ είναι στραμμένο πρὸς τὸ πρόσωπό του, σὰν ἕνα σκοτεινὸ, ἄγριο μάτι, τὸ μάτι τοῦ Χάρου!

— Μή... μὴν πυροβολήσης!, τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης κλείνοντας τὰ μάτια του. Θά... θὰ μοῦ ἀνοίξης τὴ μύτη και μπορεῖ νὰ πάθω τίποτα ἂν χύσω πολὺ αἷμα!

Δὲν παίρνει καμμιὰ ἀπάντησι. ‘Ακούει μόνον ἕναν παράξενο ἦχο, σὰν νὰ δουλεύει κάπου πολὺ κοντά του μιὰ μηχανή.

Ἀνοίγει πάλι τὰ μάτια του. Τὸ στόμιο τοῦ πιστολιοῦ τὸν κυττάζει πάντα σκοτεινὰ και ἀπειλητικά!

— Μή!, κάνει πάλι ὁ νάνος. Μὴ μοῦ ρίξης! ‘Εξάλλου, γιατί νὰ χάσης τὴ σφαῖρα σου χωρὶς λόγο; Εἶμαι κιόλας νεκρός! ‘Εχω τρείς σφαίρες μέσα στὸ στήθος μου! Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ

σκοτώση ένα σκοτωμένο! Τό μόνο πού θά κάνης είναι νά μέ... πιάσει ή καρδιά μου!....

Καί τότε ο Κοντοστούπης βλέπει μιὰ σταγόνα νερό νά στάζει από τὸ στόμα τοῦ πιστόλιου! Καί βλέπει ὅτι τὸ πιστόλι εἶναι ἀκουμπισμένο στὸ πάτωμα καί ὅτι τὸ πρόσωπό του ἀκουμπάει κι' αὐτὸ στὸ πάτωμα!

Καί καταλαβαίνει ὅτι τὸ πιστόλι ἐκεῖνο, πού τὸν εἶχε τρομάξει τόσο, ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ δικά του πιστόλια τοῦ νεροῦ, καί ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι πεσμένος στὸ πάτωμα!

Ὁ παράξενος ἦχος τῆς μηχανῆς ἐξακολουθεῖ νὰ ἀκούγεται κάπου κοντὰ του. Ὁ Κοντοστούπης δὲν τολμᾷ νὰ σηκώσει τὰ μάτια του καί νὰ κυττάξῃ γύρω.

Τι νὰ εἶναι ἄραγε αὐτὴ ἡ μηχανή; Μήπως καμιὰ συσκευὴ θασανιστηρίων, μὲ τὴν ὁποία ὁ Τζιμ Φονιάς ἐτοιμάζεται νὰ τοῦ σπᾶσῃ τὰ κόκκαλα ἓνα - ἓνα ἢ νὰ τὸν γδάρῃ ζωντανό;

Ὁ νάνος σταυροκοπιέται... μέσα του, μουρμουρίζει ἓνα «Πάτερ ἡμῶν» καί σηκώνει τὸ κεφάλι του.

Ὁ Τζιμ Φονιάς τὸ κορίτσι καί οἱ ἄλλοι γκάγκστερς δὲν εἶναι πιὰ μέσα στὸ δωμάτιο! Ἔχουν φύγει!

Καί ὁ ἦχος τῆς μηχανῆς προέρχεται ἀπὸ... τίς μασέλες τοῦ Μπουλούκου, πού ροκανίζει ἀπληστα ἓνα μεγάλο ψημένο μπουῦτι ἀρνιοῦ! Τὰ ματάκια τοῦ χοντροῦ γίγαντα γλαρώνουν ἀπὸ ἡδονὴ καθὼς

τὰ δόντια του χώνονται θαθεῖα μέσα στὸ μπουῦτι ἀποσπώντας τεράστια κομμάτια κρέας!

Ἀπὸ τὸ σῆθος του θγαίνουν γρυλλίσματα ἱκανοποιήσεως καί εὐχαριστήσεως!

— Μπουλούκο!, οὐρλιάζει ὁ Κοντοστούπης. Τί κάνεις ἐκεῖ;

Χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ μάσημα, ὁ γίγαντας ἀπαντᾷ:

— Τρώω, ἀρχηγέ!

— Τὸ βλέπω, θλάκα!, μουγρίζει ὁ νάνος. Τί ἔγιναν οἱ ἄλλοι;

— Ἔφυγαν, ἀρχηγέ! τοὺς εἶχα πιάσει καί τοὺς τρεῖς ἀπὸ τὸ λαιμό, μὰ μοῦ ἔδωσαν αὐτὸ τὸ μπουῦτι καί τοὺς ἄφησα νὰ φύγουν! Δὲν ἔχω φάει νοστιμώτερο ψητό! Δίκιο εἶχες, ἀρχηγέ, πὼς θάθρυσκα σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι ψητό!

Καί συνεχίζει τὸ μάσημα.

Ὁ Κοντοστούπης κοντεύει νὰ πάθῃ συγκοπὴ ἀπὸ τὸ κακό του. Ἀκοῦς ἐκεῖ! Τοὺς εἶχε πιάσει τοὺς γκάγκστερς ὁ Μπουλούκος καί τοὺς εἶχε ἀφήσει, γιὰτὶ τοῦ ἔδωσαν ἓνα ψητὸ μπουῦτι!

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ νάνος χάνει τίς αἰσθήσεις του πάλι, ὅχι ἀπὸ φόβο αὐτῇ τῇ φορᾷ, ἀλλὰ ἀπὸ τῇ στενοχώρῃ!

Συνέρχεται ὅμως σχεδὸν ἀμέσως, ἀρπάζει τὰ πιστόλια του καί τινάζεται ὀρθίος.

— Ζῶν!, οὐρλιάζει προτείνοντας τὰ πιστόλια. Ἠλίθιε! Γιὰ ἓνα μπουῦτι ἄφησες νὰ σοῦ ξεφύγουν δυόμισι χιλιάδες μερίδες ψητό! Ἐτοιμάσου νὰ πεθάνῃς!

Καί τραβάει τις σκανδά-
λες!

Δυό συντριβάνια νερό ξεπε-
τάγονται από τὰ στόμια τῶν
πιστολιῶν. Ὁ Μπουλουῦκος ἀ-
νοίγει τὸ στόμα του καὶ τὸ
νερὸ κατεβαίνει γραμμὴ στὸ
λαρύγγι του.

— Ἀσαχ!, κάνει μὲ εὐχα-
ρίστησι. Εὐχαριστῶ πολύ, ἀρ-
χηγέ! Μὲ δρόσισης! Διψοῦσα
τόσο πολύ! Εἶχα...

Ξαφνικά σπαταίνει καὶ τὸ
γεμᾶτο μάγουλα καὶ προγοῦ-
λια πρόσωπό του παίρνει μιὰ
ἐκφρασι ἀπορίας.

— Εἶπες πὼς ἄφησα νὰ μοῦ
ξεφύγουν δυόμιση χιλιάδες με-
ρίδες ψητό, ἀρχηγέ; λέει. Δὲν
τοὺς εἶδα νὰ παίρνουν τίποτα
μαζί τους φεύγοντας!

— Τὸ κορίτσι, θλάκά!, μου
γρίζει ὁ νάνος. Τὸ κορίτσι
ἀντιπροσωπεύει γιὰ μᾶς δυό-
μιση χιλιάδες μερίδες ψητό!

Ἡ ἀπορία τοῦ Μπουλουῦκου
γίνεται μεγαλύτερη.

— Τί μοῦ λές!, μουρμουρί-
ζει. Ποῦ διάβολο τόκρυψε τό-
σο πολὺ κρέας;

Τὸ πρόσωπό του λάμπει τῶ-
ρα. Χώνει τὸ χέρι του στὴν
τσέπη, θγάζει ἕνα χαρτάκι
καὶ τὸ διαβάζει γοργά.

— Ἐντάξει!, λέει θριαμβευ-
τικά! Ξέρω ποῦ θὰ τὴν βρῶ!

Ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη
μὲ τὸ ἕνα χέρι καὶ τὸ ψητό
μποῦτι μὲ τ' ἄλλο καὶ θγαί-
νει ἀπὸ τὸ στίτι μὲ θήματα,
ποὺ κάνουν τοὺς τοίχους νὰ
τρέμουν!

— Ποῦ... ποῦ μὲ πᾶς; ρω-
τάει ὁ Κοντοστούπης.

— Στὸ κορίτσι!, ἀπαντάει

ὁ Μπουλουῦκος μὲ τὸ στόμα
μπουκουμένο. Καθὼς ἔφευγε,
τὸ κορίτσι μοῦ ἔχωσε κρυφά
στὸ χέρι ἕνα σημείωμα! Τὸ
σημείωμα λέει: «Μὲ πηγαί-
νουν στὴν ὁδὸ Οὐίνστων, ἀριθ-
μὸς 323!».

Τὸ αἷμα τοῦ νάνου παγώ-
νει. Ὁ Μπουλουῦκος τὸν πη-
γαίνει πάλι στὸ στόμα τοῦ
λύπου!

— Ὅχι!, λέει μὲ ἀπόγνω-
σι. Δὲν θέλω νὰ μὲ πᾶς ἐκεῖ!
Σὲ διατάζω νὰ μὴ μὲ πᾶς ἐ-
κεῖ! Ὡχ ἡ καρδούλα μου!

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ
του, ὁ Μπουλουῦκος δὲν ὑπα-
κούει στὶς διαταγὲς τοῦ «ἀρ-
χηγοῦ» του!

— Θέλεις τὸ κακό μου, ἀρ-
χηγέ; λέει μὲ παράπονο. Θέ-
λεις νὰ χάσω δυόμιση χιλιά-
δες μερίδες ψητό;

Καὶ ὁ Μπουλουῦκος τρέχει
σ' ἕνα ταξί, ποῦ εἶναι σταμα-
τημένο πρὸ κάτω, ρίχνει μέσα
τὸν Κοντοστούπη, μπαίνει κι'
ὁ ἴδιος, δαγκώνει ἕνα κομμά-
τι κρέας σάν... κεφάλι παι-
διοῦ καὶ λέει στὸ σωφέρ:

— Πήγαίνε μας στὴν ὁδὸ
Οὐίνστων, ἀριθμὸς 323!...

Αὐτὸ εἶναι πάραπολύ γιὰ
τὸν Κοντοστούπη!

Ἀνοιγοκλείνει τὸ στόμα
του, ἀνοιγοκλείνει τὰ μάτια
του, ἀνεβοκατεβάζει τὴ μύτη
του καὶ... λιποθυμᾷ πάλι!

Λιποθυμία Ἐνδεκάτη

ΤΟ ΣΠΙΤΙ τῆς
ὁδοῦ Οὐίνστων, ἀριθμὸς 323,
εἶναι ἕνα μονόροφο πλατὺ κτί

ριο, τριγυρισμένο από κήπο.

Ο Κοντοστούπης, πού έχει συνέλθει στο μεταξύ, βλέποντας τόν Μπουλούκο αποφασισμένο να μπη όπωσδήποτε στο σπίτι, αποφασίζει να κάνει τήν ανάγκη φιλοτιμία και να διευθύνη ό ίδιος τίς «επιχειρήσεις».

Πληρώνει τόν σωφέρ και, όταν τό ταξί απομακρύνεται, λέει στόν Μπουλούκο:

— Πρόσεξε καλά αυτά πού θά σοῦ πῶ! Δέ θά μπούμε από τήν πόρτα αὐτή τή φορά γιά νά βρεθοῦμε μπροστά στά πιστόλια τῶν κακούργων! Θά πάμε στο πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ καί θά μπούμε από κανένα παράθυρο!

Τό χοντρό κεφάλι τοῦ Μπουλούκου δέν μπαίνει ἀμέσως στο νόημα.

— Μά γιατί, ἀρχηγέ; λέει μέ ἀπορία. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί εἶναι καλοί καί μοῦ ἔδωσαν τό ψητό μπουτί!

— Βλάκα!, γρυλλίζει ό νάνος. Σοῦ ἔδωσαν ἕνα ψητό μπουτί γιά νά πάρουν τό κορίτσι πού κάνει γιά χιλιά ψητά μπουτία! Ἀκολούθησέ με!

Καί, πηδώντας μέσα στόν κήπο από τά κάγκελα, προχωρεῖ πρὸς τό πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ.

Ο Μπουλούκος τόν ἀκολουθεῖ, μασουλώντας τά ἀπομεινάρια τοῦ μπουτιοῦ.

Φτάνουν κάτω από ἕνα ἀνοιχτό καί σκοτεινό παράθυρο.

— Ἀπό δῶ θά μπούμε!, λέει ό Κοντοστούπης.

— Ἀρχηγέ, λέει ό Μπουλούκος, θέλεις νά πῆς ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί μέ γέλασαν;

— Σέ γέλασαν θέβαια, θλάκα! Βοήθησέ με νά σκαρφαλώσω!

Τά ματάκια τοῦ χοντροῦ γίγαντα ἀστράφτουν ἐπικίνδυνα μέσα στο σκοτάδι.

— Περίμενε νά δῆς τί θά πάθουν, ἀρχηγέ, μурμουρίζει, όταν θά πέσουν στά χέρια μου!

Σηκώνει τόν Κοντοστούπη καί τόν μπάζει μέσα στο σπίτι από τό παράθυρο. Ἐπειτα πιάνει τό κόκκαλο τοῦ μπουτιοῦ μέ τά δόντια του καί σκαρφαλώνει κι' αὐτός ξεφυσώντας σάν ἀτμομηχανή!

Βρίσκονται τώρα μέσα σ' ἕνα σκοτεινό δωμάτιο. Ἀπό μιὰ μισάνοιχτη πόρτα πρὸς τά δεξιὰ μπαίνει λίγο φῶς καί φωνές ἀντρῶν, πού κουθεντιάζουν.

Ο Κοντοστούπης πιάνει τόν Μπουλούκο από τό μπράτσο καί ψιθυρίζει:

— Μείνε ἀκίνητος!

— Ἐ; κάνει ό γίγαντας χαζά. Δέν ἦρθα ἐδῶ γιά νά μείνω ἀκίνητος!

— Μείνε ἀκίνητος, εἶπα!, διατάζει ό νάνος. Πηγαίνω κοντά στήν πόρτα γιά νά δῶ ποιοί εἶναι αὐτοί πού κουθεντιάζουν!

Ο Μπουλούκος ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του καί ἀρχίζει νά ροκανίζει τό κόκκαλο τοῦ μπουτιοῦ.

Ο Κοντοστούπης, πατώντας στήν ἄκρη τῶν ποδιῶν του, πλησιάζει στήν πόρτα,

σφίγγοντας τὰ δόντια του γιά νά μὴν... ξεφωνήσῃ ἀπὸ τὸ φόβο!

Ἀπὸ τὸ ἀνοιγµα τῆς πόρτας βλέπει τὸν Τζίµ Φονιά, ξαπλωµένο σὲ μιὰ πολυθρόνα, νά καπνίζει ἕνα ποῦρο µὲ μεγάλη ἱκανοποίησι. Ἀπέναντί του εἶναι καθισµένος ἕνας ἄλλος γκάγκστερ, πού λέει ἐκεῖνη τῇ στιγµή:

— Φτηνά τὴ γλυτώσαµε ἀπὸ τὸν κτηνώδη ἐκείνο γίγαντα τοῦ Κοντοστούπη, Τζίµ! "Ὅταν µᾶς ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαϊµό, εἶδα τὸν οὐρανὸ µὲ τ' ἄστρα!

— Ναί!, λέει ὁ Τζίµ. Καὶ σ' αὐτὰ φταῖνε τὰ καταραµένα πιστόλια τοῦ νεροῦ τοῦ παλιοΚοντοστούπη! Τὸ νερὸ µᾶς ἔκανε νά τραθηχτοῦµε πίσω κι' ἔτσι οἱ σφαῖρες µας, ἀντὶ νά χτυπήσουν τὸν Μπουλουκο, καρφώθηκαν στὸ ταβάνι! "Εἰσι, ὁ γίγαντας βρῆκε τὸν καιρὸ νά µᾶς ἀρπάξῃ! Εὐτυχῶς πού πεινᾷ διαρκῶς καὶ µπορεῖ κανεὶς νά τὸν κἀνῃ ὅ,τι θέλει δείχνοντάς του ἕνα ψητὸ µπουτί!... Τί εἶν' αὐτό;

Γυρίζουν κι' οἱ δυὸ καὶ κυττάζουν πρὸς τὴ μισάνοιχτη πόρτα, ἀπ' ὅπου φτάνει ὡς τ' αὐτιά τους ὁ ἦχος, πού ἀφήνει ὁ Μπουλουκος ροκανίζοντας τὸ κόκκαλο.

— Θᾶναι κανένα ποντίκι, λέει ὁ ἄλλος. Θά πάω νά δῶ!

«Παναγίτσα μου!, σκέπτεται µὲ τρόµο ὁ Κοντοστούπης. Εἶµαι χαµένος!»

Καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν

— Νά, νά, νά!, οὐρλιάζει ὁ Μπουλουκος. Θέλατε νά µοῦ φᾶτῆ τίς δυόµιση χιλιάδες μερίδες ψητό. ἔ; Νά!...

πόρτα τρέμοντας ὁλόκληρος.

Ὁ γκάγκστερ σηκώνεται καὶ περνάει στὸ διπλανὸ δωµάτιο. Τὰ μάτια του ἀργοῦν νά συνηθίσουν στὸ σκοτάδι κι' ἔτσι δὲν βλέπουν τὸν Μπουλουκο πού στέκεται στὴ μέση τοῦ δωµατίου.

Ὁ Μπουλουκος ὅµως τὸν βλέπει. Μὲ ἀπάθεια, σάν νά ἔκανε τὸ πιὸ φυσικὸ πρᾶγμα τοῦ κόσμου, σηκώνει τὸ χοντρὸ κόκκαλο τοῦ µπουτιοῦ καὶ τὸ κατεβάζει στὸ κεφάλι τοῦ γκάγκστερ!

‘Ο κακοῦργος, χωρίς νὰ προφέρει λέξι, διπλώνεται στὰ δυὸ καὶ ξαπλώνεται ἀπαλά-ἀπαλά στὸ πάτωμα, δ-που μένει ἀσάλευτος! Μὲ τὴν ἴδια ἀπάθεια ὁ Μπουλοῦκος συνεχίζει τὸ ροκάνισμα τοῦ κοκκάλου!

‘Ο Κοντοστούπης, μὲ τὸ θάρρος του ἀναπετωμένο, πλησιάζει πάλι στὴν πόρτα καὶ κυττάζει μέσα στὸ ἄλλο δωμάτιο.

Τρεῖς ἄλλοι γκάγκστερς μπαίνουν ἐκεῖνη τὴ στιγμή, συνοδεύοντας τὸ ὁμορφο κορίτσι, ποὺ τὰ μάτια της εἶναι κατακόκκινα τώρα ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια καὶ τὰ κλάματα.

— Δὲ θὰ τελειώσουν ἐπιτέλους τὰ θάσανά μου; ρωτάει μὲ ἀπόγνωση.

— Θὰ τελειώσουν σὲ λίγο!, λέει ὁ Τζιμ Φονιάς. “Αν ὁ πατέρας σου πληρώσει τὶς πεντακόσιες χιλιάδες δολλάρια, θὰ σὲ ἀφήσουμε ἐλεύθερη! “Αν ὄχι, θὰ σὲ σκοτώσουμε!

Στὰ λόγια αὐτὰ τὸ αἷμα ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι τοῦ Κοντοστούπης. Ξεχνάει τὸ φόβο του καὶ τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει.

«Τὸ καημένο τὸ κοριτσάκι! σκέπτεται. Οἱ κακοῦργοι! Θέλουν νὰ σκοτώσουν ἕνα τόσο ὁμορφο καὶ χαριτωμένο κορίτσι! Τώρα θὰ τοὺς δείξω ἐγώ!»

Καὶ ἐτοιμάζεται νά... ὀρμήση!

Τὴν ἴδια στιγμή ὁμῶς ἀκουεῖ ἕναν ὑπόκωφο γδοῦπο πίσω του. Γυρίζει καὶ βλέπει

τὸν Μπουλοῦκο σωριασμένο χάμω, ἀναίσθητο!

Ένας γκάγκστερ, ποὺ κρατᾷ στὸ χέρι του ἕνα χοντρὸ ρόπαλο, προχωρεῖ τώρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κοντοστούπης μορφάζοντας ἄγρια.

Ὁ νάνος νοιώθει νὰ τὸν κόβη κρῦος ἰδρώτας! “Ένα «κράκ» ἀκούγεται μέσα στὸ στήθος του, στὸ μέρος τῆς καρδιάς, καί, πρὶν ὁ γκάγκστερ φτάσει κοντά του, σωριάζεται ἀναίσθητος!

Λιποθυμία Δωδεκάτη!

ΙΝΑΙ τώρα κι’

οἱ δυὸ δεμένοι χεροπόδαρ, μέσα σ’ ἕνα σκοτεινὸ ὑπόγειο. ‘Ο Κοντοστούπης ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ μουρμουρίζει:

— Μπουλοῦκο!

— “Ε; ἀπαντᾷ μέσα ἀπὸ τὸ μαῦρο σκοτάδι ἡ φωνὴ τοῦ γίγαντα.

— Εἶσαι ζωντανός; ρωτάει ὁ Κοντοστούπης.

— Δέν... ξέρω!, ἀπαντᾷ ὁ χοντροκέφαλος Μπουλοῦκος. Καθὼς ἔτρωγα, μὲ χτύπησε κάτι στὸ κεφάλι! “Ακουσα κάτι ὁμορφες... καμπάνες νὰ χτυποῦν καὶ μὲ πῆρε ὁ ὕπνος!

— Μπουλοῦκο!, λέει ὁ νάνος. Πρέπει νὰ ἐλευθερωθῶμε ἀπὸ τὰ σκοινιά καὶ νὰ θγοῦμε ἀπὸ ἐδῶ μέσα!

— Γιατί; ρωτάει χαζὰ ὁ γίγαντας. Καλὰ εἶμαστε ξαπλωμένοι ἐδῶ! “Έχω μιὰ νύστα!

‘Ο Κοντοστούπης λυσομα-
νάει από τὸ κακὸ του.

— ‘Ακούς ἐκεῖ!, γρυλλίζει
Ρωτάει «γιατί», τὸ κτῆνος!
“Αν δὲν ἤμουν δεμένος, μωρὲ
χοντρομαντράχαλε, θὰ σοῦ-
σπαζα τὴ μούρη! Βρὲ ζῶν,
ἂν μείνουμε ἐδῶ, θὰ πάθουμε
δυσ συμφορὲς! Θὰ πεθάνου-
με ἀπὸ πείνα καὶ δίψα καὶ θὰ
χάσουμε τὶς δόμιση χιλιάδες
μερίδες ψητό!

— “Ε; κάνει ὁ Μπουλου-
κος. Τὸ ψητό! ‘Αλήθεια! Ξε-
χασα τὶς δύομιση χιλιάδες με-
ρίδες, πού ἔχει κρῦψει τὸ κο-
ρίτσι! Τί πρέπει νὰ κάνω,
ἀρχηγέ;

— Νὰ σπάσης τὸ σκοινὶ πού
σοῦ δίνει τὰ χέρια καὶ τὰ πό-
δια!

Μέσα στὸ σκοτάδι, ὁ νάνος
ἀκούει ἕνα ὑπόκωφο βογγητό
κι’ ἔπειτα ἕνα τρίζιμο.

— Τόσπασα, ἀρχηγέ!

— “Ελα τώρα κοντὰ νὰ
σπάσης καὶ τὸ δικό μου!, δι-
ατάζει ὁ Κοντοστούπης.

Σὲ λίγο νοιώθει τὴ θареиά
ἀνάτα τοῦ Μπουλούκου στὸ
πρόσωπό του. Δυσ δυνατὰ χέ-
ρια πιάνουν τὸ σκοινὶ καὶ τρα-
βοῦν. Τὸ σκοινὶ σπάζει.

‘Ο Κοντοστούπης σηκώνε-
ται, πιάνει τὸν Μπουλούκο ἀ-
πὸ τὸ χέρι καὶ ψάχνοντας πα-
σπατεύτά, βρίσκει τὴν πόρτα.
Εἶναι κλεισμένη!

— Πιάσε τὴν κλειδαριά,
Μπουλούκο, λέει ὁ νάνος, καὶ
ξεχαρβάλωσέ τὴν ὅσο πιὸ
ἀθόρυβα μπορεῖς!

“Ενα τρίζιμο ἀκούγεται μέ-
σα στὸ σκοτάδι κι’ ἔπειτα ἕ-

νας ξερός κρότος. ‘Η πόρτα
ἀνοίγει!

Βγαίνουν σ’ ἕνα μικρὸ διά-
δρομο, ὅπου καταλήγει μιὰ
σκάλα πού ὀδηγεῖ ἐπάνω. ‘Α-
πὸ τὴν κορυφὴ τῆς σκάλας
κατεβαίνει μιὰ ἀμυδρὴ ἀνταύ-
γεια.

— Θ’ ἀνεβοῦμε τώρα ἐπά-
νω, λέει ὁ Κοντοστούπης, καὶ
θὰ τσακίσουμε ὅποιον θροῦμε
στὸ δρόμο μας! Μὴν ξεχνᾶς
τὶς δύομιση χιλιάδες μερίδες
ψητό! Οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ θε-
λουν νὰ πάρουν οἱ ἴδιοι τὸ ψη-
τό, γι’ αὐτὸ κρατοῦν αἰχμά-
λωτο τὸ κορίτσι! Κατάλα-
βες;

— Naί, ἀρχηγέ!

— Ἐμπρός, λοιπόν!

‘Ο Μπουλούκος μπροστὰ
κι’ ὁ Κοντοστούπης πίσω, ἀνε-
βαίνουν τὴ σκάλα καὶ βγαί-
νουν σ’ ἕνα φωτισμένο διά-
δρομο.

“Ενας γκάγκστερ, πού στέ-
κεται ἐκεῖ φρουρός, γουρλώ-
νει τὰ μάτια του καὶ δοκιμά-
ζει νὰ τραβήξῃ τὸ πιστόλι
του. Χωρὶς νὰ σταματήσῃ, ὁ
Μπουλούκος τοῦ δίνει μιὰ
στὸ κεφάλι μὲ τὴν ἀνάστρο-
φὴ τοῦ χεριοῦ του καὶ ὁ ἀν-
θρώπος σωριάζεται χάμω ἀ-
ναίσθητος!

Συνεχίζουν τὸ δρόμο τους
καὶ φτάνουν μπροστὰ σὲ μιὰ
πόρτα, πού ἀπὸ τὴν κάτω χα-
ραμάδα τῆς φαίνεται φῶς.
Μιὰ φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ Τζιμ
Φονιά, λέει ἄγρια:

— Θὰ πεθάνῃς, κορίτσι
μου! Δυστυχῶς ὁ πατέρας
σου ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν μπο-

ρεσε να θρῆ τις πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια, πού τού ζητήσαμε! Θά σέ σκοτώσουμε, λοιπόν!

— Έμπρός!, λέει ὁ Κοντοστούπης στὸν Μπουλοῦκο. Ἐπάνω τους! Καὶ μὴν ξεχνᾶς τις δυόμιση χιλιάδες μερίδες ψητό, πού θέλουν νά μᾶς πάρουν!

Ἀφήνοντας ἕνα θρυχηθμό λιονταριοῦ, ὁ Μπουλοῦκος ρίχνεται πάνω στὴν πόρτα, τὴν γκρεμίζει καὶ χυμᾶει μέσα στὸ δωμάτιο μὲ τὸν Κοντοστούπη ξοπίσω του!

Ἡ σκηνὴ πού ἀντικρύζουν εἶναι τρεμακτικὴ. Τὸ κορίτσι εἶναι καθισμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα. Γύρω τῆς στέκονται τέσσερις γκάγκστερς. Ὁ Τζιμ Φονιάς κρατᾶει ἕνα πιστόλι μὲ τὴν κἀννη του στραμμένη πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ κοριτσιοῦ.

Αὐτὸ πού ἐπακολούθησε εἰναι ἄνωτερο ἀπὸ κάθε περιγραφή.

Σὰν σίφουνας, ὁ Μπουλοῦκος ρίχνεται ἀνάμεσά τους καὶ ἀρχίζει νά σκορπίζει γύρω μανιασμένα χτυπήματα, οὐρλιάζοντας:

— Νά, νά, νά! Θέλατε νά μοῦ φάτε τις δυόμιση χιλιάδες μερίδες ψητό, ἔ; Νά!

Ἡ πρώτη γροθιά θρῆσκει τὸν Τζιμ Φονιά στὸ σαγόνι καὶ τὸν ἐξακοντίζει στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου, ὅπου ὁ ἀρχιλιστής σωριάζεται ἀναισθητός!

Ἡ δεύτερη, τρίτη καὶ τέταρτη γροθιά, θέτουν ἐκτός

μάχης καὶ τοὺς ὑπόλοιπους κακούργους!

Ὁ Κοντοστούπης, τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ, τρέχει στὸ τηλέφωνο. Βρίσκει στὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο τὸν ἀριθμὸ-τοῦ Τζῶν Γῶστον, τοῦ ἡλικιωμένου κυρίου πού τού εἶχε ἀναθέσει νά θρῆ τὴν κόρη του, καὶ τὸν παίρνει στὸ τηλέφωνο.

— Έμπρός!, λέει. Ἐδῶ ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ Κοντοστούπης! Βρῆκα τὴν κόρη σας, κύριε Γῶστον! Βρίσκομαι...

— Τὴν-κόρη μου; ἀπαντᾶει ὁ Γῶστον. Μὰ ἡ κόρη μου γύρισε στὸ σπίτι μιὰ ὥρα μετὰ τὴν ἀναχώρησί μου ἀπὸ τὸ γραφεῖό σας, κ. Κοντοστούπης! Εἶχε πάει σὲ μιὰ θεία τῆς στὴν ἐξοχὴ καὶ ξέχασε νά μᾶς εἰδοποιήσει!

— Μά..., τραυλίζει ὁ νάνος. Τὸ κορίτσι πού ἐλευθέρωσα ἀπὸ...

— Θά ἔγινε λάθος, κ. Κοντοστούπης! Θά εἶναι κάποια ἄλλη! Καληνύχτα σας!

Τὸ ἀκουστικὸ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ δάχτυλα τοῦ νάνου. Τὰ χεῖλη του τρέμουν! Ἀπὸ τὰ μάτια του κυλοῦν δάκρυα!

Δὲν εἶναι, λοιπόν, ἡ κόρη τοῦ Γῶστον αὐτὴ πού εἶχε ἐλευθερώσει μὲ τόσοις κινδύνους καὶ τόσες ἀγωνίες! Δὲν πρόκειται ἐπομένως νά πάρη οὔτε ἕνα δολλάριο γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί της!

— Ὡχ!, κάνει θραχνά. Ἡ καρδούλα μου! Σπάζει! Πεθαίνω!

Καὶ σωριάζεται λιπόθυμος!

**Λιποθυμία
Δεκάτη Τρίτη!**

Ο ΚΟΡΙΤΣΙ

σηκώνεται από την πολυθρόνα και τρέχει κοντά στο νάνο. Τόν σηκώνει και τόν ξαπλώνει σ' ένα ντιβάνι κι' έπειτα πηγαίνει στο τηλέφωνο και παίρνει έναν αριθμό!

— Πατέρα!, λέει με φωνή που τρέμει από συγκίνησι. "Έλα γρήγορα στην οδό Ουίνστον, αριθμός 323! Ναί! Είμαι ελεύθερη! Μὲ έσωσε ο ιδιωτικός ντέτεκτιβ Κοντοστούτης!

'Ακουμπάει το ακουστικό και γυρίζει στον Μπουλουόκο που στέκεται στη μέση του δωματίου κυττάζοντας χαζά γύρω, γιατί δὲν έχει ακόμα πάρει χαμπάρι πώς... έθεσε όλους τούς αντιπάλους του εκτός μάχης!

— Εὐχαριστώ!, τοῦ λέει τρυφερά!

— "Ε; κάνει ο Μπουλουόκος. Ποῦ έχεις κρύψει τις δυόμισή χιλιάδες μερίδες ψητό; Πεινάω!

Τὸ κορίτσι τὸν κυττάζει, γουρλώνοντας τὰ μάτια της.

— Δέν... καταλαβαίνω!, λέει με άπορία. Δυόμιση χιλιάδες μερίδες ψητό;

'Ο Μπουλουόκος τὴν κυττάζει με παράπονο.

— Δέν είσαι καθόλου έντάξει, κορίτσι μου!, τῆς λέει. Ξέρω πολὺ καλά πὼς έχεις κρύψει κάπου δυόμιση χιλιάδες μερίδες ψητό, πὺ θέλανε νὰ φάνε αὐτοὶ οἱ κύριοι,

ποῦ εἶναι τώρα ξαπλωμένοι χάμω! Πές μου γρήγορα ποῦ εἶναι τὸ ψητό, γιατί μ' έχει πιάσει λιγούρα ἀπὸ τὴν πείνα!

'Ο Κοντοστούτης συνέρχεται. 'Ανοίγει τὰ μάτια του και λέει με πίκρα:

— Δυστυχῶς, Μπουλουόκο, πρέπει νὰ σφίξης τὴ ζώνη σου! Οἱ δυόμιση χιλιάδες μερίδες ψητό έκαναν φτερά! Πέταξαν κι' έφυγαν!

'Ο γίγαντας ζαρώνει τὰ φρύδια του και ανοιγοκλείνει τὰ ματάκια του. Δέν καταλαβαίνει τίποτα!

— Πὼς πέταξαν; μурμουρίζει. "Έχει... φτερά τὸ ψητό;

Τὴν ἴδια στιγμή, ένας άντρας μπαίνει ὀρμητικά στο δωμάτιο συνοδευόμενος ἀπὸ δυὸ αστυφύλακες.

'Ο Κοντοστούτης τὸν άγνωρίζει άμέσως. Εἶναι ὁ πρῶτος ἡλικιωμένος κύριος, εκείνος ποῦ ὁ νάνος εἶχε διώξει ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, γιατί τὸν εἶχε άπειλήσει νὰ τὸν γδάρη ζωντανὸ ὁ Τζιμ Φονιάς!

«Κάηκα!, σκέπτεται ὁ νάνος με τρόπο. Θὰ θάλη τούς αστυφύλακες νὰ με πιάσουν, γιατί τοῦ φέρθηκε άσχημα!»

Στὸ άντίκρουσμα τοῦ κοριτσιοῦ, τὰ μάτια τοῦ γέρου γεμίζουν δάκρυα. Τρέχει κοντά της, τὴν σφίγγει στὴν άγκαλιά του και τὴν φιλάει λέγοντας:

— Κορούλα μου! Εἶσαι ζωντανή! Εἶσαι ζωντανή!

"Επειτα γυρίζει, πηγαίνει κοντά σὸν Κοντοστούτη και

στέκεται μπροστά του. Με μια απότομη κίνηση, χώνει το χέρι του στην τσέπη του και θγάζει ένα μάτσο χαρτονομίσματα.

— Εύχαριστώ!, μουρμουρίζει ο γέρος. "Εσώσες την κόρη μου! Μου έδωσες πίσω τη μόνη χαρά της ζωής μου! Σε παρακαλώ να μου επιτρέψης να σου προσφέρω αυτό ο δώρο ως ένδειξι εύγνωμοσύνης!

Και του δίνει τα χαρτονομίσματα.

— Τί... τί... τί..., κάνει ο νάνος σαστισμένος.

—Είναι είκοσι χιλιάδες δολάρια!, λέει ο γερο-πατέρας. Σε παρακαλώ να τα δεχτής!

Είκοσι χιλιάδες δολάρια! Χίλιες καμπάνες άντηχοῦν δαιμονισμένα μέσα στο κεφάλι του Κοντοστούπη. Χιλιάδες άστρα στριφογυρίζουν γύρω του! Τό πρόσωπό του χλωμιάζει!

— Είκοσι χιλιάδες δολλά-

ρια!, μουρμουρίζει θραχνά. Και... πεφτει λιπόθυμος!

* * *

Βρισκόμαστε πάλι στο γραφείο του μεγάλου ιδιωτικού ντέτεκτιβ Κοντοστούπη.

Ο νάνος είναι καθισμένος πίσω από τό μεγάλο τραπέζι του, με ύφος... χιλίων ιδιωτικών ντέτεκτιβ! Μπροστά του, πάνω στο τραπέζι είναι άπλωμένα τα χαρτονομίσματα που του είχε οώσει ο πατέρας τού κοριτσιού. Ο Κοντοστούπης δέ χορταίνει να τα κυττάξη.

Κι' ό Μπουλουκος, πιό πέρα, δέ χορταίνει να τρώη και να πίνη!

Πάνω σ' ένα άλλο τραπέζι, μπροστά στον όγκώδη γίγαντα, είναι τοποθετημένο ένα ταψί μ' ένα... όλόκληρο ψητό άρνί! Δίπλα του, χάμω στο πάτωμα, είναι άκουμπισμένες καμικά είκοσαριά μπουκάλες με κρασί!

Ο Μπουλουκος κόβει τεράστια κομμάτια κρέας και τα κατεβάζει σχεδόν άμάσητα, πίνοντας μισή μπουκάλα κρασί με κάθε μπουκιά.

Οί μασέλες του άνοιγοκλείνουν γοργά, αφήνοντας ένα θόρυβο που θυμίζει... ραπτομηχανή! Τα ματάκια του, χαμένα σχεδόν μέσα στο λίπος, σπιθίζουν από άπόλαυσι!

Κάθε τόσο, από τό στήθος του θγαίνει ένα σιγανό μουγ γρητό, που θυμίζει... ίπποπόταμο!

— Μπουλουκο!, λέει ο νάνος. Είσαι εύχαριστημένος;

Ο Μπουλουκος σηκώνει τό κεφάλι του, ενώ τα προγού-

λια του σαλεύουν τρεμουλιά-
ρικά σάν πηχτή.

— "Ε; κάνει, Τι;

— "Εντάξει!, λέει σαρκα-
στικά ο Κοντοστούπης. Μοῦ
δίνεις τὴν ἀπάντησι τό... ἀπό-
γεμα! Δὲ διάζομαι!

Ὁ γίγαντας συνεχίζει γιὰ
ἀρκετὴ ὥρα τὸ μάσημα. Ξα-
φνικά λέει:

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημέ-
νος, ἀρχηγέ! Μόνο... νὰ μὴν
εἶχαν κάνει φτερά οἱ δυόμιση
χιλιάδες μερίδες ψητό!

Ὁ Κοντοστούπης κυττάζει
μὲ στοργή τὰ λεφτά πάνω
στὸ τραπέζι καὶ λέει:

— Ξαναγύρισαν, Μπουλου-
κο! Κι' ἔγιναν τώρα... δέκα
χιλιάδες μερίδες!

Ὁ Μπουλουκος ἐξακολου-
θεῖ τὸ φαγητό του. Ξεκοκκα-
λίζει τὸ ψητό ἀρνί. Καταπί-
νει καὶ τὴν τελευταία μπου-
κιά, ἀδειάζει καὶ τὴν τελευ-
ταία μπουκάλια καὶ μένει ἀ-
σάλευτος καὶ μελαγχολικός,
γιατὶ εἶχε τελειώσει τόσο
γρήγορα τὸ τσιμποῦσι του.

Ξαφνικά, ἀκουμπάει τὶς χε-
ροῦκλες του πάνω στὸ τραπέ-
ζι καὶ ἀνορθώνεται μὲ δυσκο-
λία. Τὸ ὀλοστρόγγυλο πρόσω-
πό του εἶναι γεμάτο ἐκπληξι
καὶ χαρά.

Γλείφει τὰ χεῖλη του καὶ
λέει μὲ δέος:

— Δέκα χιλιάδες μερίδες
ψητό! Παναγία μου! Ποῦ εἴ-
ναι, ἀρχηγέ; Κοντεύω νὰ πε-
θάνω ἀπὸ τὴν πείνα!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ θάναυ Ἀστρίτης.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις — Ἀποκλειστικότης «Υπερανθρώπου»

Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Τὸ τεῦχος αὐτὸ εἶναι πανηγυρικὸ καὶ ἐκυκλοφόρησε
μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τὴν
κυκλοφορία τοῦ πρώτου τεύχους τοῦ ἀγαπημένου σας «Υ-
περανθρώπου».

Ἐλπίζω νὰ σᾶς ἄρεσαν οἱ εἰκονογραφημένες περιπέ-
τειες τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ κωμικοδραματικὴ περιπέτεια
τοῦ Κοντοστούπης. Παρακαλῶ, ὅσους ἔχουν τὴν ὁρεξὶ καὶ
τὸν καιρὸ, νὰ μοῦ γράψουν τὴ γνώμη τους.

Δικός σας

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

“Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ,,

Το πιο συναρπαστικό, πιο συγκλονιστικό, πιο γοητευτικό περιοδικό, που έχουν γνωρίσει ποτέ τα Έλληνόπουλα!

Οι ήρωες του «Υπερανθρώπου», που κυκλοφορεί κάθε Τρίτη σ' όλα τα περίπτερα, είναι οί πιο αγαπημένοι ήρωες των παιδιών της Ελλάδος:

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ

‘Ο μεγάλος Έλληνας ‘Υπεράνθρωπος, το ‘Ελληνόπουλο που ξεκίνησε από μια φτωχογειτονιά της ‘Αθήνας για να γίνη προστάτης του Κόσμου!

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

‘Ο πιο δυνατός άνθρωπος όλων των εποχών, που ήρθε από ένα μακρινό πλανήτη για να σώση την ‘Ανθρωπότητα!

ΑΣΤΡΑΠΗ

Κόρη του ‘Υπερανθρώπου και γυναίκα του ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο!

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Γιός του ‘Υπερανθρώπου!

ΕΛΣΑ

Γυναίκα του ‘Υπερανθρώπου!

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ

‘Ο νάνος βοηθός των ‘Υπερανθρώπων, ό πιο... δειλός ήρωας όλων των εποχών!

ΤΣΙΠΙΤΣΙΠ

‘Ενα τερατάκι με ράμφος πουλιού, άσπρονδος... φίλος του Κοντοστούπη!

Διαβάζετε τον «Υπεράνθρωπο», κάθε εβδομάδα! Είναι το καλύτερο ανάγνωσμα για κάθε Έλληνόπουλο!

36 σελίδες, πολύχρωμα έξωφυλλα δφφσετ, τιμή 2.000 δρχ.

“Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ,,

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 3.000

ΟΙ ΑΚΡΙΔΑΝΘΡΩΠΟΙ

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ Κ' Η ΑΣΤΡΑ Η Ο
ΓΥΙΟΣ Κ' Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΥΠΕΡ-
ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΝΑ
ΕΚΚΛΗΡΩΣΟΥΝ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΑΝΑ-
ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ ΤΟΥ ΨΗΛ-
ΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΥΜΠΟ-
ΡΙΑ ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΩΝ ΠΟΥ ΑΠΕΙΛΕΙ
ΤΙΣ ΑΠΟΙΚΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ
ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ.
ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΑΠΕΙΛΕΙΤΑΙ ΤΟ ΓΑΛΑΞΙΟ
ΦΡΟΥΡΙΟ ΕΝΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ
ΣΤΑΘΜΟΣ ΠΑΝΟΣ ΣΕΝΑ ΜΑΚΡΥ-
ΝΟ ΑΣΤΕΡΙ.....

ΜΕΣΑ ΣΤΟ «ΑΣΤΡΟ» ΤΟ ΠΛΑ-
ΝΗΤΟΠΟΙΟ ΤΟΥΣ, Ο ΚΕ-
ΡΑΥΝΟΣ Κ' Η ΑΣΤΡΑ Η
ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ ΣΤΟ ΔΙΑ-
ΣΤΗΜΑ.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ Ε-
ΞΟΝΤΡΟΣΟΥΜΕ
ΤΟΥΣ ΚΟΥΡ-
ΣΑΡΟΥΣ ΤΩΝ
ΟΥΡΑΝΩΝ ΚΕ-
ΡΑΥΝΕ!

ΝΑΙ! ΟΙ
ΑΚΡΙΔΑΝΘΡΩ-
ΠΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ
ΠΑΨΟΥΝ ΝΑ
ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΤΗ ΓΗ!

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΤΟΥ ΑΣΤΟΥΡ ΤΟΥ
ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΩΝ ΑΚΡΙΔΑΝΘΡΩΠΩΝ, ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ
ΚΙ' ΑΥΤΟ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ.....

ΑΧΑ! ΝΑ
ΤΟ ΜΑΝΗΤΟΠΛΟΙΟ
ΤΩΝ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩ-
ΠΩΝ!

ΜΕΓΑ ΣΤΟ ΚΟΥΡΣΑΡΙΚΟ,
Ο ΑΣΤΟΥΡ, ΚΥΤΤΑΖΕΙ ΣΤΗ
ΣΥΣΚΕΥΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ....

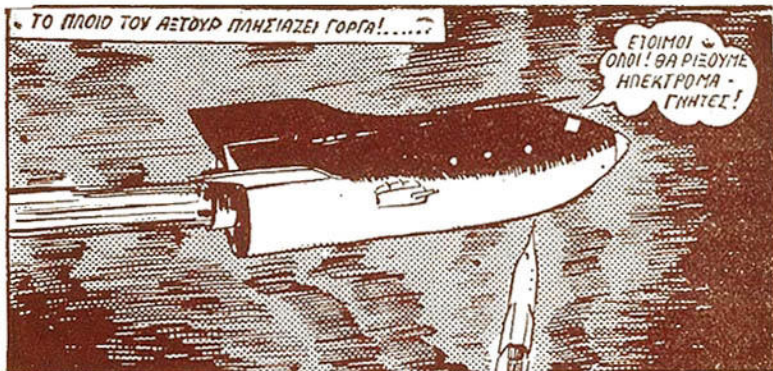
ΟΡΑΙΑ!
ΘΑ ΤΟ
ΑΙΧΜΑ-
ΝΟΤΙΣΩ!

ΕΔΩ
ΚΕΡΑΥΝΟΣ!
ΕΡΧΟΜΑΣΤΕ!

ΠΟΛΥ
ΚΑΛΑ!
ΤΟ ΠΕΔΙΟ
ΠΡΟΣ-
ΓΕΙΩΣΕΩΣ
ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙ-
ΜΟ!

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΜΕΤΟ ΡΑΔΙΟ ΜΙΛΑΕΙ ΜΕ
ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟ ΤΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ ΤΟΥ ΓΑΛΑΞΙΟΥ
ΦΡΟΥΡΙΟΥ.

Ἡ ἐπιθεσι τῶν Ἀκρι-
δανθρώπων ἦταν ἐκπλη-
κτικὴ σὲ ταχύτητα καὶ
μαεστρία. Μέσα σὲ λίγες
στιγμὲς πλεύρισαν τὸ
πλοῖο τῶν Ὑπερανθρώ-
πων καὶ τὸ κράτησαν ἀ-
κίνητο μὲ εἰδικὲς μαγνη-
τικὲς ἀρπάγες!

Ἐπειτα, οἱ στρατιῶτες
τοῦ ἀρχιληοτῆ "Ἀέτοιο
πέρασαν γοργὰ ἀπὸ τὸ
ἕνα πλανητόπλοιο σὲ
ἄλλο καὶ τὸ κατέλαβαν!

Φυσικά, ὁ Κεραυνὸς
καὶ ἡ Ἀστραπὴ δὲν ἔμει-
ναν ἄπραγοι. Ὁρμησαν
ἐναντίον τῶν ληστῶν τοῦ
Διαστήματος καὶ ἀρχι-
σαν νὰ τοὺς σφυροκο-
ποῦν!

ΜΑ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΤΙΓΜΗ Ο ΠΕΣΜΕΝΟΣ ΠΡΟΔΡΩΤΗΣ
ΤΟΝ ΤΡΑΒΑΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩ!

ΜΑ, ΚΑΘΩΣ ΟΙ ΑΚΡΙΔΑΝΘΡΩΠΟΙ ΟΡΜΟΥΝ
ΜΕΣΑ, Η ΑΣΤΡΑΠΗ ΕΠΕΜΒΑΙΝΕΙ Μ' ΕΝΑ ΑΤΟΜΙΚΟ
ΠΙΣΤΟΛΙ!

ΨΗΛΑ ΤΑ
ΑΠΑΙΣΙΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ,
ΤΕΡΑΤΑ!

ΜΑ Ο ΑΕΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΓΟΡΓΟΣ.
ΠΥΡΟΒΟΛΕΙ Μ' ΕΝΑ ΠΙΣΤΟΛΙ ΔΑΚΡΥΟ-
ΝΟΥ ΑΕΡΙΩΝ!

ΚΑΤΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΕΙΛΗ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ, ΟΙ ΑΚΡΙΔΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤΑΦΕΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΣΤΟ ΠΛΟΙΟ ΤΟΥΣ.

ΤΩΡΑ ΘΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΩ ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΑΣ ΠΛΟΙΟ ΓΙΑ ΝΑ ΚΥΡΙΕΥΣΩ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΦΡΟΥΡΙΟ!

ΠΡΑΓΜΑΤΙ, ΣΕ ΛΙΓΟ Ο ΑΣΤΟΥΡ ΚΙ Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ ΣΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΦΡΟΥΡΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΡΙΕΥΟΥΝ ΕΞΟΝΤΕΥΟΝΤΑΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ!!

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ, ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΟΥΡΣΑΡΙΚΟ, Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΚΑΙ Η ΑΣΤΡΑΠΗ ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ. ΟΙ ΓΡΟΒΕΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΙΒΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΚΡΙΔΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΡΙΝ ΑΥΤΟΙ ΠΡΟΛΑΒΟΥΝ ΝΑ ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΟΥΝ ΜΕ ΤΑ ΦΟΒΕΡΑ ΟΠΛΑ ΤΟΥΣ

ΞΑΦΝΙΚΑ, ΕΝΑΣ ΑΚΡΙΔΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΡΦΩΝΕΙ ΤΟ ΠΙΣΤΟΛΙ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

ΕΠΙΘΕΙ, ΑΣΤΡΑΠΗ!! ΤΟΝ ΚΑΝΟΝΙΣΑ Μ' ΕΝΑ ΑΤΟΜΙΚΟ ΠΙΣΤΟΛΙ.

ΜΙΑ ΛΕΠΤΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ, Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΠΡΟΣΓΕΙΣΝΕΙ ΤΟ ΚΙΟΥΡΣΑΡΙΚΟ ΣΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΦΡΟΥΡΙΟ

ΜΕΤΟ ΑΤΟΜΙΚΟ ΠΙΣΤΟΛΙ ΚΑΡΦΟΜΕΝΟΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΤΗΣ, Ο ΑΞΕΤΟΥΡ ΤΗΝ ΔΑΝΕΙ ΣΤΟ ΠΛΑΝΗΤΟΠΛΟΙΟ ΤΩΝ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩ-ΠΩΝ.....

Καί τὸ πλανητόπλοιο τῶν Ὑπερανθρώπων ξεκινάει γιὰ τὴ Γῆ! Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως κουβαλάει μαζί του αἰχμάλωτο τὸν τρομερώτερο ληστή τῶν οὐρανῶν!

ΞΑΦΝΙΚΗ ΜΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΛΑΝΗΤΟ-ΠΛΟΙΟ ΞΕΠΗΔΑΕΙ Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΣΑΝ ΒΟΛΙΔΑ!

Ὁ "Αξετούρ, παρατώντας τὸ πιστόλι του, σωριάζεται χάμω βογγώντας καὶ κλαίγοντας σχεδὸν ἀπὸ τὸ κακό του! Εἶχε νικηθῇ ὀριστικά πιά!

ΑΡΓΟΤΕΡΑ, ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟ ΤΗΣ ΔΙΑ-ΠΛΑΝΗΤΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΤΗΣ ΓΗΣ!....

ΤΕΛΟΣ

